

Фото: КУК, Петро Штурин

Учасники на мітингу в Nathan Phillips Square, Торонто.

ЧОТИРИ РОКИ ВІЙНИ:

АКЦІЇ ПО ВСІЙ КАНАДІ ВІДНОВЛЮЮТЬ ЗАКЛИКИ ДО ДІЙ НА ПІДТРИМКУ УКРАЇНИ

У неділю, 21 лютого 2026 року, по всій Канаді відбулося понад 60 скоординованих заходів, присвячених четвертій річниці повномасштабного вторгнення росії в Україну. Десятки тисяч людей зібралися у великих містах країни, об'єднавши українські громади, громадських лідерів, молодіжні організації та політиків у потужній демонстрації пам'яті, солідарності та спільної рішучості.

Торонто

Тисячі людей зібралися на Nathan Phillips Square у Торонто, де на сцені було представлено реконструйований дрон типу Shahed, як наочне нагадування про зброю, яка щодня вражає українські міста. Акція зібрала значну кількість учасників і численних високопосадовців.

Петро Штурин, голова КУК-Торонто, подякував присутнім за солідарність і закликав до подальшої активної підтримки України на рівні громад та всього суспільства.

Прем'єр Онтаріо Даг Форд закликав до єдності, підкресливши глибоке українське коріння провінції: «В Онтаріо проживає 350 тисяч українців, вихідців з України та осіб українського походження. Ми прийняли понад 150 тисяч українських біженців і готові приймати ще. Стільки, скіль-

Фото: КУК, Петро Штурин

Гурт Отава виконує національні гимни, поки почесні гості стоять на сцені.

ки зможемо, з відкритими обіймами». Він також наголосив, що війну, розв'язану жорстокою агресією, необхідно зупинити. Мер Торонто Олівія Чау звернула увагу на практичну допомогу міста: «Від початку війни ми передали нашому місту-побратиму Києву 17 транспортних засобів і вісім генераторів. Ми підтримували і будемо продовжувати стільки, скільки буде потрібно».

Завдяки Фонду Будучність (BCU Foundation) спеціальним гостем заходу став ірландський журналіст,

який нині живе та працює в Україні, Кейлен Робертсон. Він виголосив одну з найбільш резонансних промов заходу. Посилаючись на аналогію журналістки Кларіси Ворд, він порівняв Україну з людиною, що тоне, за якою спостерігають здалеку, захоплюються її «стійкістю», але не рятують: «Уявіть, що ви дивитесь на людину, яка тоне здалеку. Вона бореться, ще тримається на поверхні, ще жива, але замість того, щоб витягнути її, люди дивляться і кажуть: «Вау, яка вона стійка». Стийкість не

зупиняє війну. Вона не перехоплює ракети і не перекриває фінансування агресора. Це робить підтримка. І саме цього потребує Україна.»

Робертсон також застеріг, що війна давно вийшла за межі географії України, вказавши на поширення дезінформації, кібер-впливів, політичного втручання та роль енергетичної залежності й фінансових зв'язків у підтримці російської воєнної машини.

«Не помиляйтеся: ця війна більше не обмежується територією України. Росія запускає ракети по українських містах, але вона також запускає дезінформацію у ваші телефони, у ваші вибори та у вашу політику. До вторгнення майже половина газу в Європі постачалася з Росії, і саме ці кошти побудували воєнну машину, яку ми бачимо сьогодні. Деякі країни блокують санкції та допомогу, захищаючи ці зв'язки [з росією]. Війна не наближається, вона вже тут. Вона прийшла онлайн, через інтернет. Питання не в тому, чи здатна Україна витримати ще більше. Питання в тому, чи решта світу й надалі фінансуватиме її знищення, бо історія запам'ятає не лише те, хто почав цю війну, а й те, хто продовжував за неї платити».

У МОЛДОВІ ТА УКРАЇНІ ЗАТРИМАЛИ 10 ОСІБ, ЯКІ ГОТУВАЛИ ВБИВСТВА ВІДОМИХ УКРАЇНЦІВ НА ЗАМОВЛЕННЯ РФ

В Офісі Генерального прокурора розповіли подробиці спільного з молдовськими партнерами викриття організованої групи, яка готувала замовні вбивства відомих громадян України та іноземців.

Деталі: В рамках справи наразі затримано 10 осіб: в Україні – семеро і троє, в тому числі організатор, у Молдові.

“Учасникам злочинної групи повідомлено про підозру. Готується клопотання до суду про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою”, – йдеться у повідомленні.

За даними слідства, учасники мережі діяли під кураторством спецслужб Російської Федерації. Вони збирали інформацію про пересування, місця проживання та спосіб життя потенційних жертв, щоб організувати їх подальшу фізичну ліквідацію за грошову винагороду.

“Учасники організованої групи чітко розподілили ролі, планували способи вбивств, готували знаряддя злочину та продумували шляхи відходу. За кожне вбивство російська сторона обіцяла виконавцям до 100 тис. доларів США – сума залежала від відомості та впливовості потенційної жертви”, – розповіли в Офісі Генерального прокурора.

Правоохоронці встановили, що група планувала вбивство щонайменше п’яти публічних осіб. Зокрема, один із потенційних жертв – представник з питань стратегічної комунікації ГУР МОУ, заступник Голови Координаційного штабу з питань поводження з військовополоненими Андрій Юсов.

За їх даними, реалізація цих злочинів могла спричинити значний суспільний резонанс і бути використана державою-агресором для дестабілізації безпекової ситуації в Україні.

Слідством встановлено, що підготовка вимагала розгалуженої агентурної мережі з чітким розподілом ролей між учасниками: від стеження і

збору даних до підготовки засобів вчинення злочину та планування маршрутів відходу.

У межах масштабної спецоперації одночасно проведено понад 20 обшуків у кількох регіонах України. Вилучено зброю, боєприпаси, вибухові речовини, мобільні телефони, комп’ютерну техніку, а також зафіксовано докази контактів із кураторами.

Невідкладні слідчі дії також проводилися на території Молдови в межах створеної спільної міжнародної слідчої групи.

Молдовські правоохоронці затримали організатора цієї мережі та двох спільників. Наразі готуються клопотання до суду про їх арешт. Досудове розслідування триває.

Напередодні молдовські правоохоронці повідомили, що молдовська поліція та українські правоохоронні органи в рамках спільної слідчої групи проводять кримінальне розслідування щодо підготовки фізичної ліквідації кількох публічних осіб в Україні.

Нагадаємо, у Польщі визнали винним та засудили до 3,5 років ув’язнення громадянина з прикордонного Грубешува за роботу на російську розвідку.

Нацполіція затримала групу, яка планувала вбивства медійних та політичних українських діячів

Серед його завдань був збір даних про безпеку в аеропорту “Жешув-Ясьонка”, який є ключовим логістичним хабом для підтримки України та міжнародних поїздок українців в умовах війни. Ці дані могли бути використані і для планування замаху на президента України Володимира Зеленського.

Джерело: “Європейська правда”,
Офіс генерального прокурора України,
Нацполіція, СБУ

ФУНДАЦІЯ ОЛЕНИ ЗЕЛЕНСЬКОЇ ПЕРЕДАЛА 28 ГЕНЕРАТОРІВ ДЛЯ ПІДТРИМКИ МЕДИЧНИХ, ОСВІТНІХ І СОЦІАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ ТА ПРИЙОМНИХ РОДИН

Передача генераторів.

У співпраці з міжнародними партнерами Фондація Олени Зеленської передала 28 генераторів різної потужності майже на 10,5 млн грн медичним, освітнім і соціальним закладам та прийомним родинам у різних регіонах України. Також Фондація забезпечила громади майже 120 портативними зарядними станціями та 30 газовими обігрівачами.

Генератори отримали, зокрема, Київська міська клінічна лікарня № 7, де завдяки цьому забезпечується автономна робота одного з найбільших онкогематологічних відділень України, а також Сосницька лікарня на Чернігівщині.

Тринадцять генераторів і вісім портативних зарядних станцій передали геріатричним і соціальним установам. Сто одинадцять портативних зарядних станцій отримали великі прийомні родини на Дніпровщині, Київщині, Харківщині, Одещині, Миколаївщині та в Запорізькій області. Десятьма генераторами й тридцятьма газовими обігрівачами тепер забезпечені пункти підтримки та обігріву й навчальні заклади Дніпровщини.

Крім того, три генератори Фондація передала освітнім закладам Києва, ще сім планують доставити наступного тижня.

«Енергетична стійкість сьогодні – це про здатність лікарень, шкіл і соціальних установ працювати без перерв, а родин – почуватися захищеними навіть у складних умовах. Ми оперативно реагуємо на потреби та залуцаємо міжнародних партнерів, щоб підтримка була системною і своєчасною. Кожен переданий генератор чи зарядна станція – це збережений навчальний день, безперервна медична допомога й тепло в домівках українських родин», – зазначила Олена Зеленська.

Ця допомога стала можливою завдяки підтримці міжнародних партнерів, зокрема першої леді Чехії Єви Павлової, УВКБ ООН, Фонду родини Келлнер, Українсько-турецької ділової ради (DEİK), Посольства України в Польщі, Посольства України в Молдові, Генерального консульства України в Стамбулі та Heartland A/S. Фондація продовжує роботу із залучення та передачі енергетичного обладнання та готує наступний етап підтримки для закладів і громад.

Текст і фото: ОПУ

СУД АРЕШТУВАВ ПІДОЗРЮВАНУ В ОРГАНІЗАЦІЇ ВИБУХІВ У ЛЬВОВІ. ВОНА КАЖЕ, ЩО НЕ ЗНАЛА ПРО ВИБУХІВКУ

Ірина Саветіна

Суд у Львові арештував мешканку Рівненщини Ірину Саветіну, яку підозрюють в організації вибухів у Львові, в результаті яких загинула поліцейська.

Джерело: повідомлення Офісу генерального прокурора, Zaxid.net

Дослівно: "Галицький районний суд міста Львова задовольнив клопотання прокурорів Львівської обласної прокуратури.

33-річній мешканці Рівненської області обрано запобіжний захід у виді тримання під вартою на строк 60 діб без права внесення застави".

Деталі: Саветіна у суді повідомила, що приблизно тиждень тому у телеграмі їй написав ку-

ратор, який представився Марком та запропонував 2 тисячі доларів. Жінка каже, що нічого не знала про наслідки, а про російський слід замовника вона дізналася від працівників СБУ.

Передісторія:

22 лютого затриманій у справі теракту в центрі Львова 33-річній жінці повідомили про підозру.

Уночі на 22 лютого у центрі Львова поліція приїхала на виклик на вулиці Данилишина, поблизу ТЦ "Магнус" – після цього пролунав вибух.

Коли туди прибув ще один екіпаж поліції, пролунав ще один вибух. 23-річна поліцейська загинула, постраждали ще 25 людей.

Згодом Нацполіція затримала жінку, яка влаштувала теракт у Львові.

Станом на вечір неділі у лікарнях перебувають 12 людей, які постраждали внаслідок теракту у Львові в ніч на 22 лютого, двоє з постраждалих – у дуже важкому стані.

Президент Володимир Зеленський повідомив, що теракт у Львові організувала Росія, виконавці були завербовані через соцмережу Telegram. За даними розвідки, росіяни збираються й надалі організувати подібні напади.

Олександр Шумілін, УП

МАРК КАРНІ ПРЕДСТАВЛЯЄ «АГРЕСИВНИЙ» ПЛАН РОЗБУДОВИ КАНАДСЬКОЇ ОБОРОНИ

Прем'єр-міністр Канади Марк Карні. Фото- Getty Images (Київ24 News)

ОТТАВА — Прем'єр-міністр Канади Марк Карні 17 лютого 2026 р. чітко дав зрозуміти канадській оборонній промисловості що настав час зростати.

У Монреалі Карні оголосив першу в історії країни стратегію розвитку оборонної промисловості — план на 6,6 млрд доларів, який визначає, як Оттава має намір розбудувати оборонно-промислову базу та масштабувати малі й середні канадські підприємства, створюючи потужні «якірні» компанії, на які зможуть спиратися Збройні сили Канади.

«Це визначальний момент», — заявив Глен Лінч, генеральний директор Volatus Aerospace — компанії, що виробляє дрони як для комерційних, так і для оборонних потреб.

Компанія має близько 180 працівників у Канаді, США, Великій Британії та Норвегії. Вона є однією з кількох компаній-виробників безпілотників, з якими Канадська армія веде переговори щодо інтеграції сучасних безпілотних авіаційних систем у свої операції.

Лінч зазначив, що його компанія вірить у серйозність намірів Оттави щодо масштабування сектору — і вже ухвалює бізнес-рішення, частково з огляду на амбітні заяви уряду Карні про підтримку оборонної галузі.

Volatus розширює виробничий хаб безпілотників у Монреалі, що, як очікується, створить близько 200 робочих місць протягом наступних двох років. Торік компанія також придбала у Великій Британії портфель інтелектуальної власності для великих авіаційних платформ, розроблених спеціально для використання в Арктиці, і нині переносить виробничі та інженерні команди до Канади.

Президентка Canadian Association of Defence and Security Industries Крістін Чіанфарані назвала стратегію «історичним документом» і першою федеральною програмою, що публічно окреслює чітке бачення розвитку галузі та надає перевагу канадським компаніям.

Наразі оборонно-виробничий сектор Канади налічує близько 600 компаній із приблизно 81,000 працівників.

Стратегія передбачає:

- збільшення частки канадських компаній у федеральних оборонних контрактах до 70%;
- зростання оборонного експорту Канади на 50%;
- створення 125,000 нових робочих місць у галузі протягом наступного десятиліття.

«Це досить агресивні цілі», — зазначила Чіанфарані. «Досягти їх, просто сидючи склавши руки й роблячи те саме, що й завжди, неможливо».

Нова стратегія надає пріоритет внутрішньому виробництву військової техніки, особливо у сферах «суверенних спроможностей», критично важливих для національної безпеки та зобов'язань Канади перед союзниками. Якщо обладнання не може бути виготовлене в країні, Оттава співпрацюватиме з союзниками або закуповуватиме його у них на умовах, що передбачають реінвестування в канадську економіку.

Документ також передбачає визначення окремих канадських оборонних компаній як «ключових стратегічних партнерів» із формалізованими довгостроковими угодами для створення «світових чемпіонів», здатних задовольнити потреби країни.

Серед пріоритетів — зміцнення ланцюгів постачання та мінімізація ризиків залежності від передових військових систем, що контролюються іноземними урядами через права інтелектуальної власності.

Діпак Датт, засновник оттавської компанії Zighra, яка розробляє технології протидії дронам, назвав стратегію «доволі амбітною» і «перезавантаженням, якого ми не бачили десятиліттями».

Водночас не всі переконані, що внутрішні процедури державних закупівель прискоряться без глибших реформ. Лідер Консервативної партії Pierre Poilievre розкритикував план, назвавши його перевантаженим гучними термінами документом, який створює нову бюрократію замість усунення перешкод у системі закупівель.

«Ми маємо діяти швидко, а це означає скорочення бюрократії та надання військовим можливості безпосередньо закуповувати необхідні технології та обладнання з меншою кількістю процедур», — заявив він.

Стратегія також передбачає подальші законодавчі зміни, зокрема надання новому Агентству оборонних інвестицій статусу незалежного органу. Водночас у документі зазначено, що навіть за більш ефективною системою закупівель канадським компаніям доведеться взаємодіяти з кількома державними структурами.

Кайл Дагган,
The Canadian Press

Головна Управа
Товариства УПА в США
ім. ген.-хор. Романа Шухевича-
Тараса Чупринки

з глибоким жалем і смутком повідомляє
всіх членів Товариства УПА в США
і всю українську громаду, що
5 лютого 2026 року
відійшов в останній рейд один із останніх воїнів УПА
Почесний Голова Товариства УПА-США,
вірний син української землі

сл. п. Богдан Ковалик
«Височан», «Юнак»

Покійний народився 12 жовтня 1926 року
в селі Зоротовичі, повіт Перемишль.
Похоронений на цвинтарі Св. Духа в Cambell Hall, NY

Дружині покійного пані Ірині, дітям і всій родині
складаємо вислови глибокого співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

ПРЕЗИДЕНТ ЗУСТРІВСЯ З ВЕРХОВНИМ КОМІСАРОМ ООН У СПРАВАХ БІЖЕНЦІВ

Зустріч із Верховним комісаром ООН. Фото: ОПУ

Президент України Володимир Зеленський провів зустріч із Верховним комісаром ООН у справах біженців Бархамом Саліхом, який вступив на посаду 1 січня цього року.

«Передусім щиро дякую за ваш приїзд і підтримку нашого народу протягом цих нелегких днів і ночей для українців. Дуже цінуємо вашу підтримку протягом усього цього періоду. Я сподіваюся, що ми можемо розраховувати на її продовження», — сказав Володимир Зеленський.

Глава держави зазначив: Україна розраховує, що Управління Верховного комісара ООН у справах біженців збільшить підтримку українців, які змушені жити під постійними російськими атаками.

Під час зустрічі Володимир Зеленський і Бархам Саліх обговорили наслідки, які спричинили російські удари по українській енергосистемі, та необхідну допомогу.

«Вони не хочуть зупинитися. Ми намагаємося зробити все, що можемо, на різних рівнях перемовин, спираючись на підтримку наших американських партнерів. Але ми відчуваємо, що нам треба більше тиску. І також

Зліва: Володимир Зеленський,
Бархам Саліх

більше підтримки для морального духу наших людей», — наголосив Президент.

Бархам Саліх зазначив, що хотів приїхати в Україну саме в цей час, узимку, щоб висловити солідарність із її народом.

«Ми пишаємося співпрацею з вами. УВКБ ООН продовжить і посилить нашу підтримку, доповнюючи надзвичайні зусилля органів влади, та робитиме більше для підтримки стійких громад у процесі відновлення», — сказав він.

ЧОТИРИ РОКИ ВІЙНИ...

➔ Закінчення з стор. 1

Ванкувер

У Ванкувері тисячі людей зібралися біля Vancouver Art Gallery, після чого пройшли маршем центром міста до Jack Poole Plaza і повернулися назад до галереї. Організатори охарактеризували акцію як «публічний акт пам'яті, солідарності та рішучості, нагадування про те, що глобальна підтримка є не символічною, а життєво необхідною». Хода підкреслила сталу відданість міста підтримці України як через громадську активність, так і через адвокацію на всіх рівнях.

Калгарі

На Municipal Plaza у Калгарі акція набула особливо людського виміру. Діти брали участь у заході, співаючи та приносячи м'які іграшки, привертаючи увагу до гуманітарної кризи, з якою стикаються діти в Україні внаслідок війни, а саме вимушеного переміщення, психологічних травм та втрати безпеки і стабільності.

Вінніпег

У Вінніпезі українська громада та прихильники зібралися в Канадському музеї прав людини (Canadian Museum of Human Rights). Особливо помітною була участь молоді, зокрема членів Співки Української Молоді (СУМ), що символізувала міжпоколінну тяглість у збереженні пам'яті та громадянської позиції.

Прем'єр Манітоби Ваб Кінью підтвердив позицію провінції: «Від імені провінції Манітоба — ми завжди будемо підтримувати Україну. Вільну, незалежну, демократичну Україну».

Мер Вінніпегу Скотт Гіллінгем додав: «Сьогоднішній мітинг, це важливий прояв солідарності. Це нагадування, що у Вінніпезі, по всій Манітобі та по всій Канаді ми не забули. І ми не будемо відвертатися». Деякі учасники, наголошували, що захід також став моментом вшанування пам'яті канадців, які загинули, волонтерючи за кордоном на підтримку України.

Монреаль

У Монреалі сотні людей зібралися на Phillips Square, тримаючи синьо-жовті прапори та вшановуючи пам'ять загиблих у війні. Акція об'єднала представників української громади та прихильників, зосередившись на людській ціні війни та довготривалому розділенні сімей.

Михайло Швець, президент Канадського українського конгресу в Квебеку, наголосив на реальності, з якою стикаються багато родин: «Для багатьох це надзвичайно важко, бо часто тут лише мати з дітьми, а тати залишаються на фронті». Організатори підкреслили масштаб міграції населення: мільйони внутрішньо переміщених осіб в Україні, скорочення гуманітарної допомоги, зруйновані домівки та суворі зими. З 2022 року Канада прийняла понад 300 тисяч українців, з них понад 20 тисяч у Квебеку, багато з яких оселилися у Великому Монреалі, сподіваючись одного дня повернутися додому. «Це найбільша катастрофа з часів Другої світової війни»- сказав Швець, підкреслюючи численну людську ціну трагедії.

Едмонтон

В Едмонтоні пам'ятна акція відбулася 24 лютого перед будівлею законодавчих зборів Альберти. Програма включатиме виступи представників влади та громади, відео-рефлексію, хвилину мовчання зі свічками, виступ чоловічого хору Ахіос, а також виконання гімнів України та Канади, на вшанування полеглих і як заклик до подальших глобальних дій.

У різних містах, серед різних поколінь і громад, прозвучало єдине послання: пам'ять має супроводжуватися діями. Через чотири роки після початку війни загальнонаціональна мобілізація в Канаді продемонструвала, що підтримка України не є епізодичною чи символічною, вона є сталою, громадянською та глибоко вкоріненою у демократичних цінностях.

Від громадських площ до провінційних парламентів, від дитячих голосів до національних лідерів, ці акції підтвердили спільну позицію: боротьба України за свободу не є ізольованою. Вона є спільною відповідальністю і потребує постійної глобальної підтримки, політичної рішучості та реальних дій.

Надя Герелюк

Суспільно-політичний тижневик видає
Видавнича Співка "Гомін України"
з обмінною порукою у Торонті Онтаріо Канада.
Виходить щовівторка (46 разів в році)

«Гомін України» – орган Українських Державницьких
Організацій Канади

Редагує колегія.
Голова редакційної колегії – д-р Олег Романишин

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА YEARLY SUBSCRIPTION

PUBLICATION MAIL

Канада: \$90

Canada: \$90

STANDARD MAIL

Канада: \$125

Canada: \$125

США: \$150 USD

USA: \$150 USD

Міжнародні: \$275 USD

International: \$275 USD

Редакція: homin@on.aibn.com. Адміністрація: info@homin.ca

Редакція: Tel. 416-516-2443. • www.homin.ca

"Homin Ukraine" Publishing Co. Ltd. 9 Plastics Ave., Toronto, Ont. M8Z 4B6

Редакція не повертає надісланих матеріалів і не веде листування в їх справі, застерігає право їх скорочувати та справляти. Статті, підписані прізвищем чи ініціалами, не є обов'язково висловом становища редакції. У матеріалах з України збережено правопис оригіналу. Оголошення до кожного чергового числа приймаємо телефоном або письмово до П'ЯТНИЦІ, год. 1:00 по пол.

За зміст оголошень редакція не відповідає. Річники "Гомону України" та англomовного додатку "Ukrainian Echo" можна замовляти в електронному форматі.

OMNI 1 - ON
субота - 8 PM
вівторок - 11 PM*
субота - 7 AM*

OMNI - AB
неділя - 8 AM

OMNI - BC
неділя - 8 AM

*Повторення

Дивіться Forum TV!

Рекламуйтеся або станьте спонсором частини програми!

Дивіться програму по всій Канаді на телеканалі OMNI!

ForumTV Canada

@ForumTVCanada

www.forumtv.ca | TEL: 416-572-8255 | info@forumtv.ca

Радіопрोगрама "Пісня України"

Можна слухати з понеділка до п'ятниці в 9 год. ранку на

cjmrradio.com

CJMR APP

<https://www.facebook.com/SOFUradio>

Smart speakers (Hey Alexa, play CJMR on TuneIn/iHeart)

SOFU.RADIO@GMAIL.COM

«ТА ВЖЕ ТАКОГО РОЗКІШНОГО МІСТА, ЯК ВІДЕНЬ, МАБУТЬ, І В СВІТІ НЕМА» – ВІДЕНСЬКИЙ ПЕРІОД ЖИТТЯ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

25 лютого українці відзначають 155 років з дня народження геніальної поетеси та письменниці Лесі Українки (Лариси Косач). Походячи з давнього та відомого українського дворянського роду Косачів, Леся не тільки майстерно описувала сучасну для неї Україну, але й західноєвропейську будучність та культуру, з якою познайомилась особисто під час численних подорожей за кордон. Це дозволило їй почати інтеграцію української літератури кінця 19- початку 20 століття у європейську культурну спадщину та розширити теми вітчизняних творів.

Одна з мандрівок, яка надихнула Лесю, була до столиці Австрії-Відня. Приїхала туди лікувати наслідки хвороби дитинства-туберкульоз кісток, а повернувшись з невичерпними враженнями на все життя. Як це було? Розкажуть листи Лесі.

На початку 1891 року Леся Українка разом із матір'ю вирушила до Відня для консультації у відомого хірурга, професора медицини Віденського університету Теодора Більбота. Вона сподівалася, що за кордоном їй проведуть операцію, яка завершить її «митарства». Однак лікар не ризикнув оперувати хвору ногу і порекомендував використання спеціального «апарату», який дозволяв комфортно сидіти, вільно пересуватися і навіть обходитися без тростини.

Косачі оселилися в старій частині міста за адресою Florianigasse, №7, перший поверх, квартира №4. Леся поділилася враженнями про столицю:

«Недалеко від нас починається Burg (цісарські будови і парк), - ділиться враженнями Леся, - там же Burgtheater, недалеко Rathaus (ратуша) – Parlament – все чудові будинки в різних стилях, сила на них орнаментики і скульптури, так що якимось аж чудно дивиться. І коли ті люди успіли стільки всього понаставляти! Так немов би ті статуї були якісь ляльки порцелянові і їх нічого не стоїть цілими десятками накупити. Що не дім, то зараз каріатиди, атланти, маски, генії і бог зна що! Та вже такого розкішного міста, як Відень, може, і в світі нема. А громадські будови, концертні зали, театри! Яке то урядження, скільки скульптури, малярства, орнаментики всякої – страх!»

Олена Пчілка з Лесею Українкою у молодості
Фото: Жіноче Онлайн Медіа Українки.

Їхне помешкання швидко стало «salon artistique», де щодня збиралися «січовики» – члени студентського товариства «Січ», які прагнули поспілкуватися з «жінками з України». Значна частина

Розпорядок днів Лесі та її матері в Австрії також мав свої особливості.

«Вранці прокидаємось близько десятої години; почувши наші голоси й розмову, німка (господиня наша, вона

Собор святого Стефана.

«січовиків» симпатизувала радикальним ідеям, що здивувало Лесю. В поглядах на літературу нові знайомі інколи нагадували їй російських народників: «Тут можливі ще суперечки, подібні таким: що краще – Шіллер чи нові чоботи, Венера Мілоська чи куль соломи і т.п.». Розповідає, як їй доводиться «стинатися з «січовиками» за неоромантизм, доводячи, що в літературі мають вартість портрети, а не фотографії ... бо без «вдумки» нема літератури.

вслуговує) підходить, стукає, я встаю їй одчиняю en déshabille [неодягненою], вона кожний ранок конечно дивується: «Ah, die Damen sind noch nicht auf?! [ах, пані ще не встали?!]», потім, на потіху, либонь, провіщає: «Die Kaffe ist schon ganz kalt» [кава вже зовсім холодна]... , ставить на стіл тацю з двома «чарками» (бокалами) кави і зникає. Мама п'є каву трошечки теплу, а я, поки вмиюся і приведу себе в належний стан, випиваю свою, подібно до кофейного крему. Потім

Меморіальна дошка Лесі Українці у Відні. Відкрита 1999 року.

приходить знов німка, озброєна, зо стиркоюю, щіткою, щіточкою і стирочкою і починає Ordnung machen [наводити порядок]...

Далі мама йде на місто по вино, апельсини (нігде, певне, немає таких дешевих і добрих апельсин, як тут) або ще яку там їду чи то по білети на який театр; я зостаюся вдома, читаю, граю на фортепіано або пишу листи, остатнім, врешті, мало займаюсь, уліти ледве-ледве лізуть... приходять мама, ідемо обідати, зараз напроти нас через вулицю, за обідом п'ємо пиво і читаємо німецькі газети, замічаємо, в який театр слід би піти... По обіді сидимо вдома. Далі прибігає котора «молодая», а то й дві-три разом, кна-кни «січові»... говорять, спорять, грають, співають, розповідають про вибори, галицькі справи і т.д. Потім надвечір коли не йдемо до театру, то або сидимо вдома, або йдемо в кна-княчу кофейню...»-пише Леся.

«Кожний чоловік тут має потребу читати газети, – зауважує Леся Українка – а не кожний може виписувати собі газету, та не кожний і вдовольниться однією, от він іде в кафе, перегляне з двадцять газет, вип'є шклянку кави, чи там пива, чи що, разом з тим, там же, в кафе, назначаются різні rendez-vous, так що людина не потребує бігати по різних кутках міста, аби побачитись на кілька хвилин з яким знайомим».

У своєму листі до сестри Ізидори поділилася враженнями від Віденського театру: «Але от вчора-то і я, і мама були дуже довольні, що піш-

ли в театр, бо там співали добре, і п'єса була цікава і гарна: «Отелло» Верді. Дездемона дуже гарно виспівала пісню про вербу і «Ave, Maria», так що аж мені плакати хотілося, а деякі німки то так плакали, що страх. Тут німки дуже часто плачуть по театрах, як тільки що-небудь таке жалібне, то вони просто аж падають з жалю, я собі тільки думаю: ну і чого вже там так розливатися?! От тільки як представляли тут «Івана Грозного», то ніхто не плакав, бо там і справді якимось нікого нітрошки не було жалко. Тільки ти собі подумай, Пуццо, що «Івана Грозного» представляли італійці по-італійськи! То було дуже смішно і чудно, і костюми у них теж були смішні і поводитись по-кацапськи вони не вмели, один тільки Іван Грозний то таки був похожий на кацапа, дарма, що італієць грав. Але сама п'єса дуже бридка, і скучна, і невміло написана».

«Сидячи тут, поки робиться моє діло, розглядаюся я собі на ту Європу та європейців; певне, що не все можна отак, сидячи збоку, побачити, але все ж хоч дещо, - зізнається Леся М. Драгоманову. – Перше враження було таке, ніби я приїхала в якийсь інший світ – кращий світ, вільніший. Мені тепер ще тяжче буде у своєму краї, ніж досі було. Мені сором, що ми такі не-вільні, що носимо кайдани і спимо під ними спокійно».

Далі каже: «Біда, що більшість нашої української громади сидить на самій нужденній російській пресі, а через те не бачить як слід світу – ні того, що в вікні, ні того, що поза вікном. Як я побачила тут у Відні російські газети, то мені за них «вчуже стыдно» стало, а надто було жаль бідної російської публіки, що мусить такі ліберально-поступові газети читати, як, наприклад, «Новости».

Водночас розповіла дядьку і хороші новини: «Поміж нашою молодістю громадською почалося таке «западничество», що багато хто береться до французької, німецької, англійської та італійської мови, аби могли читати чужу літературу... ми відкинули назву «українофіли», а звемося просто українці, бо ми такими ємо, окрім всякого «фільства».

Джерело: 0412
сайт міста Житомира
Олександра Чорна

ТАЄМНИЦІ ПРАДАВНЬОГО МИСТЕЦТВА: ЛЕКЦІЯ, ЩО ВІДКРИЛА ГЛИБИНУ УКРАЇНСЬКИХ ВИТОКІВ

У теплій атмосфері української громади, за організації Наукового товариства ім. Шевченка в Канаді, відбулася надзвичайно змістовна лекція із дослідником давньої культури, доктором Марком Робертом Стехом. Його доповідь стала справжньою інтелектуальною подорожжю крізь тисячоліття до глибин зародження мистецтва на українських землях.

Повернення до витоків: як народжувалася українська культура

Матеріалу про найдавніші сторінки нашої історії значно більше, ніж можна вмістити в одну доповідь. Проте навіть коротка мандрівка у глибини тисячоліть дозволяє по-новому подивитися на себе, та на те, ким ми є і звідки походимо.

Робота над цілісним баченням української культури розпочалася ще понад десять років тому. Після повномасштабного вторгнення росії у 2022 році це дослідження набуло особливого сенсу та актуальності. У часи глибоких випробувань суспільство з особливою гостротою звертається до фундаментальних питань ідентичності: що нас єднає, де наше історичне підґрунтя та в чому полягає джерело нашої внутрішньої сили.

Україна — перехрестя людської історії

Історія людської присутності на українських землях сягає понад мільйона років. Біля села Королеве на Закарпатті археологи виявили одні з найдавніших у Європі знарядь праці, їм понад 1,42 мільйона років. Через ці землі проходили хвилі міграцій: архантропи, неандертальці, а згодом люди сучасного типу.

Україна не була периферією. Вона була транзитною зоною, простором руху, зустрічі та творення нового. Саме через наші землі проходили шляхи, якими заселялася Європа.

Останні археогенетичні дослідження доводять: люди сучасного фізичного типу з'явилися в Європі значно раніше, ніж вважалося понад 55 тисяч років тому. І Крим, зокрема печера Буран-Кая, відіграє тут важливу роль, адже частина населення Західної Європи має генетичний зв'язок із людьми, які мешкали на території сучасної України.

Д-р Марко Роберт Стех.

Народження мистецтва — народження ідентичності

Але найбільше вражає інше: разом із новими людьми на ці землі приходить мистецтво.

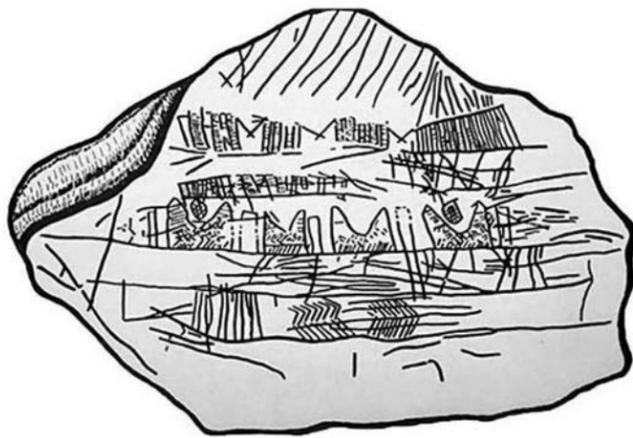
Приблизно 23 тисячі років тому, у період суворого льодовикового максимуму, коли клімат був надзвичайно жорстким, люди створювали витончені орнаментовані предмети з кістки мамонта. Один

нові елементи. Це були не просто прикраси, а саме носії пам'яті. Тотемі, амулети, символи роду. Через них передавалася ідентичність, історія, світогляд.

Мистецтво виконувало фундаментальну функцію, воно творило спільність.

Найдавніша мапа України

Ще один унікальний приклад це знахідка з Межиріччя

Найдавніша мапа на території України.

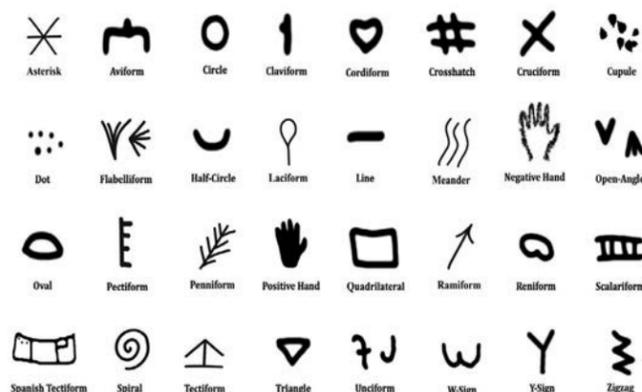
із таких знайдений у Кирилівській стоянці в Києві, інший зовсім недавно, у 2020 році, на Чернігівщині.

Уявімо собі ті умови: постійний холод, кочове життя, боротьба за виживання. І водночас створення складних орнаментів, символів, образів. Це не було розвагою. Це мало значення.

Орнаменти наносилися по-колінням. До них додавали

на Черкащині, датована приблизно 15 тисячами років до Різдва Христового. На кістці мамонта зображено річку, житла, пагорби. Більшість дослідників вважає це найдавнішою мапою на території України і однією з найдавніших у світі.

Це вже не лише символ. Це передача конкретної інформації. Це розуміння простору, дому, своєї території.

Знаки печерного мистецтва (Женв'єв фон Пезінґер).
Фото: *Interalia Magazine*

Чому це важливо сьогодні?

У світі, де події змінюються щосекунди, може здаватися, що мандрівка на 20–30 тисяч років у минуле це втеча від реальності. Але насправді все навпаки.

Чим глибше ми занурюємося в історію, тим чіткіше бачимо: українська земля була простором творення, руху і культури тисячоліттями. Тут не лише виживали — тут мислили, символізували, передавали пам'ять, творили мистецтво навіть у найтяжчі кліматичні епохи.

Наші предки в умовах льодовикового максимуму знаходили сили створювати символи ідентичності. Сьогодні, у час великих викликів, ми продовжуємо цю традицію зберігати пам'ять, культуру і спільність.

І, можливо, саме в цьому відповідь на питання, навіщо нам знати таке далеке минуле. Бо там не лише кістки і камінь. Там справді початок нашої історії. І частина нашої незламності.

Мова йшла також про унікальні знахідки Мізинської стоянки — археологічної пам'ятки світового значення. Саме тут було відкрито неповторну колекцію палеолітичних скульптур та орнаментів, аналогів яким немає

Посилаючись на дослідження відомої археологині Марії Гімбутас та міфолога Джозефа Кемпбелла, доповідач наголосив: багато символів пов'язані з образом великої богині — первісної сили творення, що поєднувала жіноче й чоловіче начала, життя і смерть, землю і небо. Українські палеолітичні скульптури передавали цю багатомірність через поєднання жіночої постаті, птаха та інших сакральних форм.

Окреме захоплення викликала розповідь про знаменитий мізинський браслет із кістки мамонта. Його надзвичайно точний орнамент, за деякими дослідженнями, може відображати календарний цикл. Але ще важливіше, сам факт народження абстрактного мислення, здатності творити складні ритми й симетрії задовго до появи писемності.

Не менш вражаючими є музичні інструменти того часу так як флейти та ударні з кісток мамонта, вкриті червоною вохрою — символом життя. Музика, танець, орнамент, скульптура, усе це свідчить про високий рівень духовної культури наших прадавніх предків.

Під час обговорення слухачі порушили важливі питання: чи збереглися ці традиції у пізній українській

Мізинські браслети. Фото: *Сім'я і Дім*

культури? Чи мають давні символи зв'язок із орнаментами вишивки? Науковець зауважив, що прямої безперервності довести неможливо, однак "дух місця" та певні образні структури дивовижно перегукуються крізь тисячоліття.

Зустріч завершилася жвавими запитаннями та щирими оплесками. Громада висловила сподівання, що такі лекції стануть доброю традицією і допоможуть нам глибше усвідомити: історія українського мистецтва починається не в середньовіччі, вона сягає десятків тисяч років. Бо, пізнаючи це далеке минуле, ми пізнаємо і самих себе.

Михайло Гуцман

РОСІЯНАМ І БІЛОРУСАМ ДОЗВОЛИЛИ ВИСТУПАТИ ПІД ПРАПОРАМИ СВОЇХ КРАЇН НА ПАРАЛІМПІАДІ-2026

Десятьох атлетів з РФ і Білорусі допустили до Паралімпійських ігор-2026 під своїми національними прапорами.

Міжнародний паралімпійський комітет (МПК) дозволив шістьом російським та чотирьом білоруським спортсменам виступати на зимовій Паралімпіаді-2026 під прапорами своїх країн.

Про це повідомляє BBC Sport.

У МПК підтвердили, що десять росіян та білорусів отримали дозвіл змагатися на Паралімпійських іграх-2026 під національними прапорами у паражськолижному спорті, паралижних перегонах та парасноубордингу.

"Російському національному паралімпійському комітету було надано загалом шість квот. Бі-

лоруському було надано чотири квоти", – повідомила організація.

Представник комітету Крейг Спенс зазначив, що цих спортсменів розглядатимуть так, як і представників "будь-якої іншої країни". Таким чином, вони можуть виступати зі своїми прапорами, використовувати національну символіку та почувти державний гімн на церемонії нагородження.

Додамо, що до зимової Олімпіади-2026 спортсменів з країн-агресорів допустили лише в нейтральному статусі, який отримали 13 російських і 7 білоруських спортсменів.

Зимова Паралімпіада-2026

відбудеться від 6 до 15 березня 2026 року в італійських містах Мілан та Кортіна-д'Ампеццо.

Нагадаємо, в листопаді 2022 року МПК призупинив членство Росії та Білорусі через повномасштабну військову агресію РФ проти України. До цього, в березні 2022-го, росіян і білорусів усунули від участі в зимовій Паралімпіаді-2022 в Пекіні.

У вересні 2023 року Генасамблея МПК допустила росіян і білорусів на літні Паралімпійські ігри-2024 в Парижі у нейтральному статусі.

Максим Приходько
ТСН

ЦІННОСТІ ЗРАДЖЕНО: МПК МАЄ НЕГАЙНО СКАСУВАТИ РІШЕННЯ ПРО ДОПУСК РОСІЙСЬКОГО ТА БІЛОРУСЬКОГО ПРАПОРІВ

18 лютого 2026 року — Світовий Конгрес Українців (СКУ) рішуче засудив рішення Міжнародного паралімпійського комітету (МПК) дозволити спортсменам Росії та Білорусі виступати під національними прапорами на Паралімпійських іграх 2026 року в Мілані-Кортіні, назвавши це зрадою паралімпійських цінностей і вимагаючи його негайного скасування.

У відкритому листі Президент СКУ Павло Грод заявив, що це рішення змушує жертв війни дивитися на символи держав, відповідальних за їхні поранення, у той час як неспровокована війна Росії проти України триває за активної підтримки Білорусі.

"Значна частина паралімпійської збірної України складається зі спортсменів, які були поранені безпосередньо внаслідок цієї війни", — заявив Грод. "Багато з них втратили кінцівки, рухливість або зір через ракетні удари, артилерійський вогонь, міни та дрони. Примушувати цих спортсменів змагатися під прапорами та гімнами держав-агресорів — це морально неприйнятно".

На Паралімпійських іграх у Парижі 2024 року Україна була представлена 140 спортсменами — найбільшою делегацією в історії країни, сформованою в умовах триваючих бойових дій. Міжнародні медіа неодноразово повідомляли

про українських паралімпійців — фронтових ветеранів та ампутантів, поранених у боях.

Рішення МПК стало наслідком голосувань на Генеральній асамблеї МПК у вересні 2025 року щодо зняття часткових санкцій з Росії та Білорусі. Хоча результати голосування були оприлюднені, імена тих, хто голосував, залишилися прихованими. За словами Грода, така анонімність свідчить про відсутність прозорості та моральної сміливості.

"У питанні, що стосується війни, масових поранень і достовірних звинувачень у воєнних злочинах, секретність є неприйнятною", — наголосив він.

СКУ закликав усі Національні паралімпійські комітети та держави-члени МПК публічно засудити це рішення і вимагати його скасування. Як мінімум, за словами Грода, російські та білоруські спортсмени повинні брати участь у змаганнях лише без національної символіки доти, доки війна триває.

"Паралімпійський рух існує для утвердження гідності, інклюзії та людяності", — заявив Грод. "Він не може правдоподібно проголошувати ці цінності, змушуючи поранених стояти під символами тих, хто їх поранив".

Текст і фото: СКУ

ЗИМОВА ОЛІМПІАДА-2026 СТАЛА ДЛЯ УКРАЇНИ НАЙГІРШОЮ В ІСТОРІЇ

Українські спортсмени не здобули жодної медалі на Зимових Олімпійських іграх - втретє в історії. Однак 2026 ще й став антирекордним: найкращий результат - шосте місце.

Збірна України завершила виступ на Зимових Олімпійських іграх-2026 без медалей. Це вже втретє в історії незалежної України, коли "синьо-жовті" не піднялися на п'єдестал на Зимових Іграх. Раніше це трапилося в 2002 та 2010 роках.

Проте, як зазначає профільне видання Champion, цього разу українська олімпійська збірна закінчила виступи з найгіршим результатом, опинившись максимально на шостій сходинці - у командному фристайлі та в командній естафеті по санному спорту. На попередніх Іграх без медалей для українських спортсменів найкращими результатами стали п'яті місця.

Останніми стартами для збірної на цих Іграх стали змішаний командний турнір з лижної акробатики та чоловічий масстарт у лижних перегонах. У першому Україна посіла шосте місце серед семи команд і завершила виступи ще в першому раунді фіналів, а в лижних перегонах атлет Олександр Лісогор фінішував 40-м у масстарті, показавши найкращий результат для України в цьому виді гонки, пише "Суспільне Спорт". Закривати програму для України мав жіночий масстарт у лижних перегонах 22 лютого, однак Анастасія Нікон знялася з перегонів у зв'язку з хворобою.

Анастасія Шепелева
DW.com

УКРАЇНА БОЙКОТУВАТИМЕ ЦЕРЕМОНІЮ ВІДКРИТТЯ ЗИМОВИХ ПАРАЛІМПІЙСЬКИХ ІГОР-2026 ЧЕРЕЗ ПРИСУТНІСТЬ СПОРТСМЕНІВ З РОСІЇ ТА БІЛОРУСІ

Національний паралімпійський комітет України заявив, що команда не буде брати участі у церемонії відкриття зимових Ігор-2026.

Про це повідомляє сайт комітету.

Все через присутність росіян і білорусів. Також Україна вимагає не використовувати синьо-жовтий прапор на офіційному заході.

"Ми будемо боротись за спортивні перемоги українських спортсменів на XIV зимових Паралімпійських іграх, і разом зі спортсменами інших країн добиватись принципів справедливості у паралімпійському спорті, підтримуючи головну мету Паралімпійських ігор як вищого спортивного форуму світу", — йдеться у заяві.

Президент Національного паралімпійського комітету України Валерій Сушкевич запевнив, що команда не буде бойкотувати змагання, адже цей саботаж був би на руку Путіну.

Також стало відомо, що відкриття Паралімпіади-2026 бойкотуватимуть Міністерство спорту та туризму Польщі та українські посадовці.

Напередодні очільник Міністерства молоді та спорту України Матвій Бідний висловив своє розчарування з приводу допуску 10 паралімпійців із Росії та Білорусі.

Софія Кулай
«Українська Правда»

ФІЦО ЗАБОРОНИВ ПОСТАЧАТИ ЕЛЕКТРОЕНЕРГІЮ В УКРАЇНУ

Словаччина з 23 лютого припиняє аварійні постачання електроенергії в Україну.

Про це заявив прем'єрміністр Словаччини Роберт Фіцо.

"Від сьогодні діє правило: якщо українська сторона звернеться до Словаччини з проханням про допомогу у стабілізації української енергомережі, такої допомоги вона не отримає", – повідомив він у Facebook.

"Це перший взаємний крок, на який словацький уряд має право без порушення будь-яких міжнародних правил і зобов'язань", – заявив Фіцо.

"Якщо українська сторона продовжить завдавати шкоди інтересам Словаччини у сфері постачання стратегічної сировини, словацький уряд перегляне також свої дотеперішні конструктивні позиції щодо членства України в Європейському Союзі та підготує подальші заходи", – заявив також Фіцо.

Йдеться про відновлені постачання нафти в Словаччину через гілку нафтопроводу "Дружба" після росій-

ського удару по Бродях 27 січня 2026 року.

Фіцо заявляв, що президент України Володимир Зеленський припинив потік газу до Словаччини, "завдавши збитків у розмірі 500 мільйонів євро на рік".

Повідомляється, що лише за січень 2026 року таких аварійних поставок було потрібно для стабілізації української енергетичної мережі вдвічі більше, ніж за весь 2025 рік.

Нагадаємо:

Раніше Словацький прем'єр-міністр Роберт Фіцо погрожував зупинити аварійне постачання електроенергії, якщо Україна не відновить поставки нафти в Словаччину.

Міністр закордонних справ Угорщини Петер Сійярто заявив, що Будапешт заблокує ухвалення Євросоюзом 20-го пакета санкцій проти Росії, оскільки Україна нібито навісміє не ремонтує нафтопровід "Дружба".

Також повідомлялося, що Угорщина розглядає можливість зупинки експорту електроенергії та природного газу до України, якщо не будуть відновлені поставки російської нафти трубопроводом "Дружба".

Андрій Муравський

Текст і фото: «Економічна Правда»

ЛЕОНАРД КРАВЧУК І ЖИВА СПАДЩИНА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА

Леонард Кравчук в Українському музею Канади, філія Онтаріо.

Протягом свого життя Леонард Кравчук перетворив пристрасть до українського народного мистецтва на живий міст, що поєднує минуле, сучасне та майбутнє його культурної спадщини.

Леонард Кравчук один із найвизначніших колекціонерів українського народного мистецтва в Канаді. Його предки емігрували з України у 1902 році. Леонард народився у 1947 році у місті Флін-Флон, Манітоба, де його родина оселилася в пошуках роботи. В дитинстві він відвідував українську католицьку церкву, співав у хорі та був прислужником, а також із захопленням брав участь у дитячих програмах українського танцю.

Завдяки підтримці місцевого філантропа Вільяма Перепілюка Леонард отримав можливість навчатися у Колерії Св. Андрія (St. Andrews College) у Вінніпезі, де вчителі з газети *Ukrainian Voice* та української школи Манітоби поглиблювали його знання про українську культуру. Вінніпег відкрив для Леонарда українське культурне життя, включно з університетськими програмами, бібліотеками, музеями та культурними організаціями.

Повернувшись до Флін-Флона, Леонард продовжував викладати ук-

раїнські танці, працюючи в програмах українських католицьких та православних церков і у містечку Ле Пас. Його учні брали участь у конкурсах, здобуваючи високі оцінки та увагу. Згодом Леонард переїхав до Вінніпегу, де продовжив викладання танців, активно працював із українськими організаціями та паралельно працював медичним працівником у закладах довготривалого догляду.

Проте справжньою пристрастю Леонарда стало дослідження української культури та народного мистецтва. Він активно працював із бібліотеками, музеями та культурними інституціями, зокрема Осередком і Українським музеєм Канади (філії у Вінніпезі та Саскатуні). Завдяки цьому він познайомився з Робертом-Богданом Климашем, українським фольклористом та громадським діячем, одним із найважливіших колекціонерів українського фольклору в Канаді, та іншими знаковими діячами українського мистецтва.

Леонард здійснив кілька поїздок до України — у 1975, 1986 та після 1997 року, коли Україна здобула незалежність. Під час цих поїздок він відвідував Київ, Львів, Тернопіль, Чернівці, Кременчук, Вінницю, Одесу, Косів та інші місця, знайомився з майстрами народного мистецтва та поповнював свою колекцію.

Серед зібраних ним об'єктів — кераміка, народне вбрання, живопис, зразки вишивки, килими та гобелени. Леонард також сам був художником: займався живописом, виготовленням килимів та бісероплетінням. Його власне мистецтво допомогло йому глибше оцінити цінність народних творів і поділитися ними з широкою аудиторією.

Колекція Леонарда Кравчука стала основою численних виставок, які представляють багатство українського народного мистецтва світові. Одну із виставок можна відвідати до травня 2026 року у Торонто, в Українському музею Канади, філія Онтаріо за адресою 620 Spadina Ave. Toronto.

Надя Лемко

Виставка колекції Леонарда Кравчука

Ucrainica Research Institute
Invites you to a lecture by Anatoliy Gruzd

Who's Telling the Story of the Russia-Ukraine War on Telegram?

Friday, March 20, 2026
Time: 7:00 PM
Place: Westminster Room – Old Mill, Toronto
21 Old Mill Road, Toronto

Anatoliy Gruzd is a Co-Director of the Social Media Lab, Canada Research Chair and Professor at Toronto Metropolitan University. As a computational social science researcher, Anatoliy explores how social media changes how people and organizations communicate, collaborate, and disseminate (mis)information.

Visit www.ucrainica.ca for more information and to print a parking pass

UCRAINICA RESEARCH INSTITUTE | **BCU Foundation** | **Delto** ENERGY-SAVING

«КОСІВСЬКИЙ БАЗАР: ЖИВИЙ АРХІВ КАРПАТ»

Писанка створена Олегом Кірашуком.

Ваза із традиційним розписом, метр заввишки.

Інкрустовані скриня та цукерниці.

Вирізьблений гуцульський кремен, зроблений у Вінніпезі.

Гуцульська культура українських Карпат зберігається завдяки живим традиціям: музиці на дрибні, кераміці, визнаній ЮНЕСКО, художній різьбі по дереву, ліжницарству, а також виробам із металу, тканини та шкіри. Дослідницькі та виставкові проекти засвідчують стійкість цієї унікальної ідентичності, збереженої поколіннями майстрів і колекціонерів та представленої світові, від Косова до Торонто.

У вересні 2025 року Український музей Канади, філія Онтаріо, відкрив виставку «Косівський базар: Живий архів Карпат». Виставка триватиме до кінця травня 2026 року. На виставці представлені твори з колекції Леонарда Кравчука, одного з найвизначніших колекціонерів українського народного мистецтва в Канаді. Підготовкою цієї виставки займався Ендрю Воллер, а дизайном Анна Гарасим. Кураторка виставки, Мирослава Бойків, українська художниця й реставраторка, чия глибока обізнаність у гуцульському мистецтві та культурі Карпат відіграла важливу роль у формуванні концепції виставки «Косівський базар».

Косівський базар є невід'ємною частиною повсякденного життя гуцулів Карпатського регіону та унікальним культурним явищем, у якому органічно переплітаються традиції, мистецтво, ремесло та щоденний побут. «Це не просто базар, а важливий соціально-економічний центр громади», відзначає Олена Вознесенська, молодша працівниця музею, яка працює в рамках програми Young Canada Works (YCW). У виставці представлені твори численних митців, серед яких майстри косівської кераміки, різьби по дереву та металу, а також писанкарства.

Експозиційний простір облаштовано так, щоб відтворити атмосферу Косівського базару в самому серці Торонто. Відтворені торгові прилавки нагадують ранкові суботи в Косові, коли повітря наповнене ароматом свіжих продуктів та теплої, щойно спеченої випічки. Як і на справжньому базарі, виставка демонструє мит-

тевий момент відкриття майстрами своїх прилавків і презентації творів: барвистої кераміки, вишукано різьблених і інкрустованих дерев'яних виробів, тонко опрацьованих металевих предметів, багатих килимів і вишитих текстилів, що сяють майстерністю та пам'яттю поколінь. Завдяки такому занурювальному підходу до експозиційних композицій простір передає як візуальне багатство, так і живий дух Косівського базару.

Виставка розпочинається з кераміки. Косівська мальована кераміка, внесена до списку нематеріальної культурної спадщини ЮНЕСКО (2019), є унікальним явищем української культурної традиції та яскравим виявом гуцульського народного мистецтва XVI–XVII століть. Вона вирізняється характерною триколірною палітрою (зелений, жовтий, коричневий на білому тлі), складною технікою «сграфіто» та виразною наративною образністю. Мотиви охоплюють сцени побуту та народних обрядів, релігійні й природні сюжети, поєднуючи високий рівень майстерності з глибоким символізмом. Особливе місце у спадщині займають де-

коративні кахлі, які здобули міжнародне визнання та історично експортувалися за межі України. Традиція сформувалася як окрема мистецька школа в Косові та донині продовжується сучасними майстрами. На виставці «Косівський базар: Живий архів Карпат» можна побачити кераміку Павлини Цвілик, Надії Вербівської, Василя Швеця та інших. Косівська кераміка є не лише витвором мистецтва, а й живим носієм гуцульської ідентичності та культурної пам'яті.

На виставці представлені також художні дереворобні вироби сучасних майстрів, серед яких, Дмитро Шкрибляк та Василь Гrepиняк. Майстри створювали різьблені, інкрустовані та випалювані предмети, поєднуючи функціональність із декоративною майстерністю. Дмитро Шкрибляк (1925–2008), різьбяр із села Яворів, походив із відомої родини майстрів, де ремесло передавалося з покоління в покоління. Василь Гrepиняк також народився в родині майстрів і є представником третього покоління майстрів інкрустації. Він створює меблі, скриньки та підноси, вміло

поєднуючи народні традиції зі своїм унікальним творчим баченням. Його роботи вирізняються витонченими деталями та гармонійними формами. Інкрустація, як декоративна техніка оздоблення предметів, залишається єдиною формою художньої роботи, що не піддається повній механізації чи автоматизації, зберігаючи свою виняткову цінність як у мистецькому, так і в культурному вимірах.

У виставці також представлені вишивка, килими та одна писанка, що прикрашає одну зі стін галереї як тихий символ стійкості та творчої сили. Створена Олегом Кірашуком, одним із найвідоміших майстрів писанкарства в Україні, ця робота є нагадуванням про те, що краса й мистецьке самовираження зберігаються навіть у тіні триваючої російської агресії проти України.

Окремої уваги заслуговує підвісний експонат, весільний вінок, який важить три кілограми. Характерний виключно для села Великий Ключів на Івано-Франківщині. Ця репліка, виготовлена Параскою Кушляк, виконана з кучерявого пір'я з шиї гуски, а також зі стрічок, мішури, намистин, пряжі, паперу й обгорток від цукерок. Багато з цих матеріалів були обрані за їхні відбивні властивості як обереги, покликані відганяти злі сили під час весільного обряду.

Виставка «Косівський базар: Живий архів Карпат» є не лише мистецьким проектом, а й простором живої культурної пам'яті, діалогу поколінь і глибокого осмислення гуцульської спадщини в сучасному світі. Це унікальна можливість доторкнутися до автентичної культури Карпат у серці Торонто, побачити майстерність, що передається століттями, та відчути силу традиції, яка залишається живою попри історичні випробування. Запрошуємо відвідати виставку в Українському музеї Канади, філія Онтаріо, до кінця травня 2026 року та стати частиною цього культурного діалогу між Косовом і Торонто.

Олена Вознесенська біля весільного вінка, який важить три кілограми.

Текст і фото: Надя Герелюк

12 РОКІВ ПРОЩАНЬ.

ІСТОРІЯ СВЯЩЕННИКА, ЯКИЙ ПРОВОДЖАЄ В ОСТАННЮ ПУТЬ ЗАХИСНИКІВ

"Михайлівський монастир попроситься "піти". Він оджив свій вік. Абсолютно неприпустимо навіть думати, що ці стіни кому-небудь потрібні", – наполягав у 1932-му на знесенні унікального ансамблю архітектури режисер Олександр Довженко. Згодом собор висадили у повітря.

Вісім десятиліть по тому з класиком українського кіно могли би посперечатися учасники Революції гідності. Вночі 30 листопада 2013-го Михайлівський відчинив двері для Євромайданівців після кривавого розгону на Майдані.

Дзвони у ніч з 10 на 11 грудня того року закликали киян до спротиву. За стінами собору на Михайлівській площі Києва протестувальники рятувалися від беркутівців і тітушок. Сюди привозили людей з легкими та середніми пораненнями, а в трапезній церкві Апостола Іоанна Богослова облаштували хірургічне відділення для важкопоранених.

У січні 2014-го в Михайлівському відспівували одного з перших героїв Небесної сотні – Михайла Жизневського, а в найкривавіші дні лютого на газон за собором клали вбитих майданівців. Це стало прологом до трагедії, яка триває 12 років. Всього цей час у храмі проходять прощання із загиблими на війні – військовими та цивільними.

Один із тих, для кого новітня історія країни вимірюється не статистикою жертв і хронологією подій, а долями тих, кому спротив російській агресії коштував життя – архіандрит Лаврентій (в миру – Віктор Живчик). Чверть століття тому він прийняв постриг у Свято-Михайлівському чоловічому монастирі і відтоді служить тут.

За час розмови нам кілька разів доводилося перериватися – отець Лаврентій намагався стримати емоції, згадуючи про загиблих на фронті, яких відспівував.

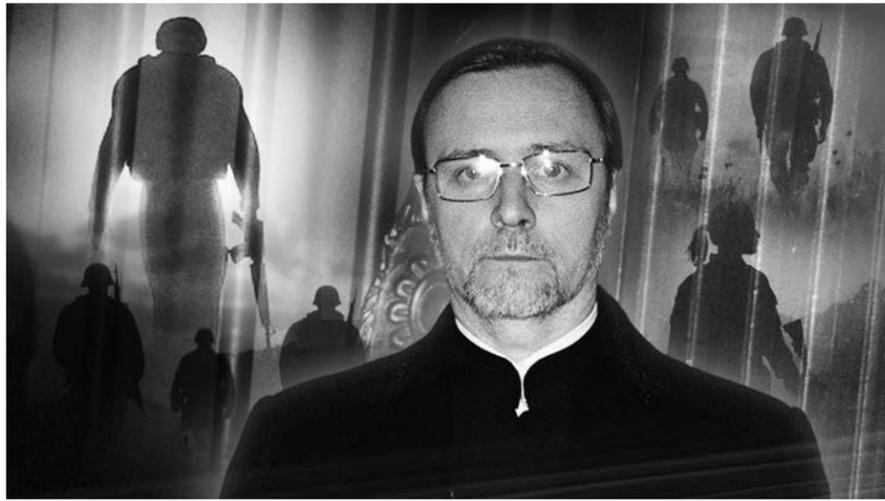
– Говорити слова прощання дуже важко, емоції напливають. Потім вибачаюся, але так уже стається. Цього не мало би бути, так священнику не належить поводитися, але крім того, що священник, я ще й людина.

Архіандрит Лаврентій згадує події лютого 2014-го, розповідає про прощання із загиблими в Михайлівському соборі та радить, як зібрати себе до купи, коли накриває п'ятьма.

Собор-фортеця

Цього просто не може бути. Це якийсь сон, видіння, галюцинація. Це було щось поза межами уявлень. Як таке може відбуватися в 21-му столітті в мирній Україні? Неприйняття – така була перша моя реакція в лютому 2014-го.

Починаючи з розгону студентів, Михайлівський на довгий час перетворився на фортецю, куди маніфестанти зайшли з Майдану. Цю частину собору, де ми з вами розмовляємо, за кілька днів кияни заповнили медикаментами, теплим одягом.

Архіандрит Лаврентій. Колаж: Андрій Калістратенко

Захоплювало те, наскільки люди швидко організувалися. Страху не було, але розгубленість відчувалася. Коли закрили ворота, які виходять на Трьохсвятительську вулицю, беркутівці стояли в ряд на протилежному боці дороги. На щастя, вони не намагалися увірватися чи людей витягти.

В січні 2014-го ми відспівували в соборі Михайла Жизневського, білоруса, який загинув на Майдані. Потім вперше прощалися з військовими, які загинули на сході України. І ці моменти жорстко поставили перед фактом, що наша нова реальність надовго. І це дуже страшно насправді.

А вдруге заперечення реальності сталося зі мною 8 років по тому. Хоча війна в країні тривала з 2014-го, до останнього не хотілося навіть припускати думки про таку війну,

Частину Михайлівського Собору кияни заповнили медикаментами.

яку ми бачили хіба що в фільмах про Другу світову.

Я дотепер пам'ятаю одну розмову. Це був січень 2022-го. Пригадую журналістку з Австралії, високу красиву дівчину. Вона каже: "Я читала, що, коли були події на Майдані, ваші дзвони стали набатом, а до того вони дзвонили, коли монголо-татари напали на Київ. Якщо почнеться велика війна, то Михайлівські дзвони також будуть сповіщати про це людям?". Я кажу: "Так, але навряд можна собі уявити повномасштабну війну в центрі Європи".

З дитинства ми звикли сприймати світ безпечним. Це правильно, це добре, але коли починається війна, то ці уявлення ламаються. На жаль, зламана реальність триває. У нас у

Михайлівському щотижня прощання із загиблими на війні.

Світ, який розколовся на до і після

Вперше я зіткнувся зі смертю, коли був ще дошкільняк – помер мій дідусь. Він воював під час Другої світової війни, повернувся з пораненням, довго хворів. Ми з ним були дуже близькі.

З сусідськими дітьми ми гралися десь у піску, дорослі готувалися до похорону. Життя тривало, і тут я раптом усвідомив, що дідуся вже немає і я його ніколи не побачу.

Потім були різні хвили, сльози. Але ж я був не на безлюдному острові. І мені допомогла перебороти горе втрати любов ближніх, рідних, які були зі мною.

Зараз сприймати смерть хлопців і

Перший мій спогад, коли в Михайлівському соборі вшановували того, хто відійшов у вічність – у середині 2000-х панахида за померлим батьком тодішнього посла Грузії в Україні.

Прощання в храмі – це не лише богослужіння за певною схемою. Це також і промова. Розумію, що для рідних загиблих важливо відчувати від священника хоча б якусь заспокоєння. Але мушу визнати, що мені, на жаль, це далеко не завжди вдається.

Дуже не хочеться завдавати людям жалю більше, ніж вони переживають. В той момент їхній світ розколюється на до і після. І я не можу взяти на себе нахабство стверджувати, що мине час, ви заспокоїтеся і все буде добре. Хоча кожен розуміє, що з часом біль таки приглушується, ми знаходимо, для кого і заради чого продовжувати жити.

Буває прикро, коли на похорон приходять дуже мало людей. Коли відспівували хлопців, які народилися на сході України. Їхні родичі десь в окупації, не мають можливості приїхати.

Або коли в Михайлівському прощалися з бійцями Інтернаціонального легіону. Зараз, як правило, хтось з їхніх побратимів присутній. Але так було не завжди. Була лише почесна варта – військовий ритуал і більше нікого.

Завжди хочеться – це природно, на мою думку, – щоб на похороні були присутні ті, для кого та людина є частиною життя.

Найскладніше буває після похорону перемкнутися. Наразі я обіймаю посаду благочинного – тобто старшого зі священників у монастирі. І оскільки це мій дім, то ті самі справи, які я би виконував у себе вдома, також роблю.

Життя в монастирі відбувається за розпорядком. Ранкова і вечірня молитви, обов'язки. А тут, коли закінчується похорон, ти розумієш, що відспівував дівчину, якій 25 років, і вона хотіла бути співачкою. І це весь час прокручується, повертається в думках.

Де був Бог?

У мене сьогодні дуже контрастний день. Об 11-й годині в цьому самому місці я проводив вінчання військового з дружиною. Потім о 13-й служив панахиду. А тепер я про це все вам розповідаю, і це все поруч. Такі емоційні гойдалки.

Іноді близькі тих, кого ми відспівували, повертаються до Михайлівського. В січні ми хоронили медика, який загинув під час повторного удару "Шахедом" у Києві, коли разом із бригадою швидкої рятував людей на місці першого прильоту. А через кілька днів після похорону зустрів його сина.

Я на сходах лід чистив, він заходить, я привітався, кажу: "Перепро-

CITY OF TORONTO TRANSFERS EMERGENCY VEHICLES AND GENERATORS TO SISTER CITY KYIV

On Thursday, February 19, 2026, the City of Toronto transferred five municipal vehicles to its sister city, Kyiv, as part of an ongoing humanitarian support effort for Ukraine. The donation included two ambulances designated for paramedic services and three additional vehicles for municipal operations.

Vikram Chawla, Chief of Toronto Paramedic Services, emphasized that the initiative reflects a broader commitment by the City of Toronto to assist Ukraine during a time of critical need. He expressed pride in the service's history of international support and its con-

tinued capacity to provide aid when it matters most.

The donated vehicles will support emergency response and recovery efforts in Kyiv, which continues to face severe impacts from missile and drone strikes. In addition to the vehicles, the donation includes five generators intended to help mitigate electricity, water, and heating outages caused by damage to critical infrastructure.

Oleh Nikolenko, Consul General of the Consulate General of Ukraine in Toronto, noted that over the four years since the beginning of the full-scale invasion, Toronto has donated a total of 17 vehicles to

The transfer of ambulances at the City of Toronto.

Kyiv. He expressed gratitude to the Mayor of Toronto and to BCU Financial for their consistent partnership and practical support.

The vehicle transfer was fa-

cilitated through a collaboration between the Consulate, the BCU Foundation, and the BCU Financial Group. Damian Snih, CEO of BCU Financial, noted that this marks the second such

initiative carried out jointly with the Consulate. He reaffirmed the organization's long-standing commitment to humanitarian efforts, stating: "BCU Financial and BCU Foundation stand with Ukraine and with our brothers and sisters there until victory."

This coordinated effort reflects the continued solidarity of the City of Toronto, the Ukrainian diplomatic mission, and the Ukrainian-Canadian community in supporting Ukraine's resilience, recovery, and defense of its people and infrastructure.

*Photo: Ania Jacyniak
Nadia Gereliouk*

WHEN PAINT, COLOUR AND CULTURE UNITE SOULS-UPCOMING ART EXHIBITION IN ETOBICOKE

On March 1, Etobicoke Civic Centre will welcome international painters, bringing together West and East, for the shared goal of art and expression.

A group exhibition "The Soul in Five Forms" will last until March 26 and feature 5 artists - Ukrainians Tatiana Rusanovska and Maria Antoniv as well as Turkish Hande Simsek, Perihan S. Kucukosman, and Mustafa Cetin, exploring themes of identity, belonging, and transformation through diverse perspectives and techniques.

The event is hosted by City of Toronto in collaboration with the UCC Toronto and MAVI Art Group to promote Ukrainian culture and celebrate the city's diversity.

The exhibition doesn't have a specific theme, hence giving artistic freedom to its creators and a chance to show the full variety of their newest works.

"We are such souls, such creative figures, that it's difficult for us to fit in a certain framework. So we decided to not limit our self expression and show the current stage of our art: our typical style, the typical themes that worry us, what makes us happy or sad. And there will be all kinds of styles: oil paintings, acrylics, some mixed media" - says Maria Antoniv, a Toronto-based painter of Ukrainian origin.

Maria a professional artist, who's been in the field for over 20 years. After receiving a formal education in Fine Arts and Graphic Design at Carpathian National University in Ukraine, her path led her to Canada, where, through dedication, hard work and unique style, she became a renowned painter not only in North America but in Europe. Her works are also exhibited in Australia, the United Kingdom, Germany, Switzerland, Slovakia, Italy, and of course Ukraine.

Antoniv's trademark is her vibrant and lively depictions of nature, especially landscapes and flowers, which will be fully featured at the upcoming event.

"I'm a big nature lover, that's why my paintings are organic-themed. I'm also a very positive person, I tend to beautify things, so I strive to express that positive mindset through my work and lift the spirits of my viewers" - says Antoniv.

She emphasizes the importance of reflecting life in her paintings-not always ideal but real.

Trillium by Maria Antoniv.
Ontario, acrylic (Maria Antoniv website)

"My landscapes are not perfect; I have flowers that are broken, some are a little bent. However, that's life and I believe it's beautiful. That's the idea I try to convey to people, because that's what I feel from within," - Maria admits.

Antoniv highlights she never paints flowers that are cut or placed in vases.

"Everything that's cut off is temporary, it's life cut short at some point, life that soon will end. I, on the contrary, love for it to grow and always bloom", says the painter.

However, Maria opened up that her works' focus, being tightly connected to her emotions, has now somewhat shifted and gained a deeper meaning, since the beginning of the Russian full scale invasion of her homeland.

"My colour palette turned darker, because I pour my worries and sorrows into my new paintings. I also discover meanings in the older ones I've never noticed before. For example, how bigger flowers and their smaller, not yet bloomed buttons, remind me of many mothers and children that have suffered because of the war" - notes Antoniv.

Similar to her, another participant of the exhibit, a Toronto based Ukrainian artist Tatiana Rusanovska, has used her artistic expression to show solidarity with Ukraine and its people during Russian aggression,

mainly using symbolism in her works. Being also a painter of nature like Antoniv, she depicted national floral symbols of Ukraine, specifically sunflowers and poppies, showing support for her homecountry and bringing attention to its culture.

Maria and Tetiana will be joined by their three Turkish colleagues, showcasing the richness and multiculturalism of the Canadian art landscape.

Mustafa Çetin of Turkish descent, an organizer of the exhibit, has almost 30 years of expertise as an artist. He earned a Bachelor of Fine Arts from Hacettepe University in Ankara before pursuing a Master's degree at the University of East London in the UK. During his time in England, he co-founded the Turquaz Art Group alongside other Turkish artists. After arriving to Toronto in 2001, he established a strong presence in the Canadian art scene. Çetin's abstract landscapes stand out for their unique approach to the style.

Hande Şimşek, another artist of Turkish descent a Toronto-based art educator, holds a degree in Art Education from Marmara University's Faculty of Education. Her artistic style is based on academic knowledge and extensive experience in both art and teaching.

She creates visual settings that inspire reflection and emotional connection using intuitive gestures and vibrant color pairings.

And last but not least is Perihan S. Kucukosman. She is a multidisciplinary artist from Turkey living in Toronto, Canada. Her practice combines cultural legacy, emotional memory, and current artistic expression. After teaching for the Turkish Ministry of National Education, she pursued her artistic growth in Canada, earning a Postgraduate Degree in Art Education and Community Engagement from Centennial College. Her work has been showcased at major cultural events such as the Happening Multicultural Festival, Dream, Bloom, and Nuit Blanche Toronto and exhibitions hosted by the Women's Art Association of Canada.

Together these five artistic souls will brighten this March with paint and colour, showing life to its fullest on canvas, so you can carry its vibrance with you.

Oleksandra Chorna

FOUR YEARS OF WAR: NATIONWIDE RALLIES ACROSS CANADA RENEW CALLS FOR ACTION IN SUPPORT OF UKRAINE

On Sunday, February 21, 2026, more than 60 coordinated events were held across Canada, from coast to coast, to mark four years since Russia's full-scale invasion of Ukraine. Tens of thousands of people gathered in major cities, uniting Ukrainian communities, civic leaders, youth organizations, and allies in a powerful national demonstration of remembrance, solidarity, and resolve.

Vancouver

In Vancouver, thousands gathered at the Vancouver Art Gallery, before marching through downtown to Jack Poole Plaza and back. Organizers described the rally as "a public act of remembrance, solidarity, and resolve, a reminder that global support is not symbolic, but essential." The march underscored the city's sustained commitment to standing with Ukraine through both public action and advocacy.

Calgary

Children at Calgary's Municipal Plaza, Calgary.

At Calgary's Municipal Plaza, the rally took on a deeply human dimension. Children participated by singing and bringing stuffed toys, drawing attention to the humanitarian crisis facing Ukrainian children as a direct result of the war, displacement, trauma, and the loss of safety and stability.

Winnipeg

Ukrainian Youth Association member at the rally in Winnipeg.

In Winnipeg, the Ukrainian community and allies gathered at the Canadian Museum of Human Rights. Youth participation was prominent, including members of the Ukrainian Youth Association, symbolizing generational continuity in advocacy and remembrance.

Premier Wab Kinew affirmed the province's commitment: "On behalf of the Province of Manitoba - we will always support Ukraine. A free, independent, democratic Ukraine."

Mayor of Winnipeg, Scott Gillingham added: "Today's rally is an important expression of solidarity. It's a reminder that we in Winnipeg, throughout Manitoba, throughout Canada have not forgotten. And that we will not look away." Some attendees, including Amanda Anderson, emphasized that the gathering was also a moment to remember Canadians who lost their lives while volunteering overseas in support of Ukraine.

Toronto

Thousands assembled at Nathan Phillips Square

Participants gather in solidarity at the rally in Nathan Phillips Square, Toronto. Photo UCC.

in Toronto, where a reconstructed Shahed drone was displayed on stage, offering a stark visual reminder of the weapons striking Ukrainian cities daily. The rally drew significant public participation and the presence of numerous dignitaries.

Petro Shturyn, President of UCC Toronto, thanked attendees for their solidarity and urged continued advocacy within neighbourhoods, communities, and across broader society.

Ontario Premier Doug Ford called for unity, noting Ontario's deep Ukrainian roots: "There are 350,000 Ukrainians from Ukraine and of Ukrainian descent in Ontario. We've welcomed over 150,000 Ukrainian refugees, and I welcome more. As many as we can take, we will welcome with open arms." He said that the war brought on by the savage needs to be stopped.

Toronto Mayor Olivia Chow highlighted the city's material support: "Since this war began we have donated 17 vehicles and eight generators to our sister city, Kyiv. We had done it before and we will keep doing it for as long as it takes."

Thanks to the BCU Foundation a special speaker attended the event, Irish journalist now living and reporting from Ukraine - Coalan Robertson. He delivered one of the rally's most resonant messages. Drawing on an analogy from journalist Clarissa Ward, he compared Ukraine to a drowning person observed from afar, praised for their resilience, yet not rescued:

"Imagine watching someone drowning from a distance. They are fighting, still thrashing, still staying alive, but instead of pulling them out, people watch and say, 'Wow, look how resilient they are. Resilience doesn't stop a war. It doesn't intercept missiles, and it doesn't cut funding to the aggressor. Support does, and that is what Ukraine needs'," said Robertson.

He warned that the war is no longer geographically confined to Ukraine, noting the spread of disinformation, cyber influence, and political interference abroad, and the role of energy dependence and financial ties in sustaining the Russian war machine.

"Make no mistake: this war is no longer confined to Ukraine. Russia is launching missiles into Ukrainian cities, but it is also launching misinformation into your phones, your elections, and your politics. Before the invasion, nearly half of Europe's gas was

supplied by Russia, and that money built the war machine you are seeing today.

Some countries are blocking sanctions and aid to protect those ties. War isn't coming—it's already here. It arrived online, on the internet.

The question is not whether Ukraine can endure more. The question is whether the rest of us will continue financing their killing—because history will remember what started this war, and who kept paying for it", says the journalist.

Ukraine rally of solidarity in Montreal on Feb. 21, 2026. Photo: (Lola Kalder, CityNews).

Montreal

In Montreal, hundreds gathered at Phillips Square, waving blue and yellow flags and honouring those killed in the war. The rally brought together members of the Ukrainian community and supporters, focusing on the human cost of the conflict and the long-term separation of families.

Michael Shwec, President of the Canadian Ukrainian Congress in Quebec, emphasized the reality facing many families: "It's very tough for some of them because a lot of them, it's just the mother and the children who are here. The fathers are still on the front lines."

Organizers highlighted the scale of displacement, with millions internally displaced in Ukraine, shrinking humanitarian aid, and communities facing destroyed homes and harsh winters. Since 2022, Canada has welcomed more than 300,000 Ukrainians, including over 20,000 in Quebec, many settling in the Greater Montreal area while hoping to one day return home. "It's the most significant catastrophic event to hit since the Second World War," Shwec said, underscoring the enduring human toll.

Edmonton

In Edmonton, a commemorative rally is scheduled for February 24 in front of the Alberta Legislature. The program will include remarks from government and community leaders, a video reflection, a candlelight moment of silence, a performance by the Axios Men's Ensemble, and the Ukrainian and Canadian anthems, honoring those who have given their lives and reaffirming calls for continued global action.

Across cities, generations, and communities, the message was unified: remembrance must be matched by action. Four years into the war, Canada's nationwide mobilization demonstrated that support for Ukraine is not episodic or symbolic—it is sustained, civic, and deeply rooted in democratic values.

From public squares to provincial legislatures, from children's voices to national leaders, the rallies affirmed a collective commitment: Ukraine's fight for freedom is not isolated—it is shared, and it demands continued global responsibility, political resolve, and tangible support.

Ivanka Tymchuk of UCC Toronto stands in front of a Shahed drone on display during the rally.

Nadia Gereliouk

12 РОКІВ ПРОЩАНЬ

→ Закінчення з стор. 10

шую, ви, здається, син Сергія Миколайовича?". Ми довго розмовляли, він розповідав про сім'ю, про батька. На початку 2022 року разом із родиною він виїхав з окупованої Каховки, де був фельдшером швидкої, у Києві влаштувався парамедиком.

А вчора я спілкувався з Володимиром – військовим, який уже 6 років воює. Він розповідав, які жахіття є реальністю на фронті. Про те, що чинить ворог. Про, на жаль, не завжди адекватне ставлення наших командирів до підлеглих.

Я відчуваю, що це його не просто турбує, це болить. І він розуміє, що багато чого з того, що він бачить і знає, стане відомим загалу, може, через 50 років – як це було після Другої світової. Йому потрібно було виговоритися. Для людини, яка стільки пережила, важливо, що тебе слухають і чують.

Багато хлопців приходять надзвичайно травмованими. У нас при вході стоїть скринька

Написи на стінах Собору, куди запроваджувати поранених.

для пожег, написано "Збори на армію" чи "Пожегти на підтримку воїнів ЗСУ". Якось заходить чоловік, військовий. Кілька слів, і стає зрозумілим, що він з порушеною психікою досить серйозно. Він звертається до мене.

Каже: "Я їду додому, мені треба гроші". Якась в мене була купюра – я йому даю. Він каже: "Мені це мало, треба більше". А в мене у кишені підрысника телефон, він бачить телефон і каже: "Мені це підійде". І намагається вирвати цей телефон. Я кажу: "Пробачте, мені він потрібен теж, бо це мій зв'язок із багатьма людьми".

Тоді він обертається, бачить цю скриньку з пожегтами, хапає її двома руками і намагається підняти. Підійшов охоронець, і якось владнали. Я розумію, що це не бажання самої людини говорило, а її зламаність.

Я навіть не можу змалювати якусь модель того, наскільки ламається психіка в таких умовах. Людина залишається живою, але внутрішньо зовсім іншою. Молимося за них, але, може, молитва наша не така сильна, як має бути. Не знаю.

Одного разу на похороні тітка загиблого солдата сказала: "Я по стількох храмах ходжу, по стількох монастирях їздила, молилася і записки передавала. Чому Бог його не зберіг?".

З одного боку, вона розуміє, що не Бог його вбив, а ворожа куля. А з іншого – для багатьох неможливо прийняти той факт, що в Євангелії ми читаємо: "Бог є любов", а тим часом на війні відбуваються такі страшні речі. Це справді дуже сильно підриває віру людини і впевненість у тому, що Бог поруч.

Питання теодицеї завжди виникає під час або після великих війн, геноцидів. Де зараз

Бог і чому він дозволяє відбуватися всім цим жахіттям?

Бог створив людину, наділивши її свободою вибору. Якби він примусом зробив усіх добрими, тоді людина була би позбавлена вибору, а Бог перетворився би на диктатора. Бог всім дав однакову можливість обирати. І часом, як ми бачимо, результати цього вибору бувають жахливими.

Крок за кроком рубаємо цей лід

У жовтні має бути 26 років як я прийняв постриг у Михайлівському. Зараз не можна казати "буде" – якщо доживемо, то буде. Сьогодні зранку вже двічі тривогу оголошували.

Із нашого монастиря принаймні двоє людей загинули. Один із священників, родом із Донецької області, деякий час був у Михайлівському, потім став військовим капеланом на Львівщині. Коли почалося повномасштабне вторгнення, то він був з військовою частиною і загинув на сході України.

Інший священник після того, як відійшов від братії монастиря, жив у Бучі. Коли москалі прийшли, його просто розстріляли на вулиці. Крім того, в Ірпені розстріляли нашого викладача церковнослов'янської мови. Довгий час його тіло лежало на вулиці, росіяни навіть не давали поховати.

За моїми спостереженнями, через високу ймовірність загинути ми стали байдужішими до смерті. Навряд чи хтось може сказати, що українці нажахані і заціпенілі від страху через те, що навіть у тилу кожну мить існує реальна небезпека загинути. Не скажу, що зник страх. Але, мабуть, стали більш спокійно і тверезо сприймати сам факт смерті.

Недавно в мережі було відео про жінку-двірничку зі Львова, котра прибирала сніг під час повітряної тривоги і вибуху "Шахеда". Це аж ніяк не приклад для наслідування. Але так жінка поклатася чи то на Божий захист, чи то на щасливий випадок – не знаю, як насправді.

Звичайно, емоції накривають час від часу. Коли важко зібрати себе до купи, важливо знайти те, на що ти можеш впливати, заняття, яке показує твоє місце в житті інших людей.

У нас є така категорія дітей, яких жартома називають "Михайлівські діти". Їхні батьки – або парафіяни нашого собору, або проживають на території монастиря, бо викладають тут в академії, або мають якісь посади в митрополії. Ці діти сприймають територію монастиря як своє подвір'я.

Кілька днів тому я намагався зробити стежку – пробити лід на площі перед собором, і приходив до мене хлопчик, син нашого диякона. І я розумію, що мені б хотілося швидко це зробити і рухатися далі – служба, якісь там ще справи. Але дитині треба дати можливість реалізувати її бажання, вона в той момент хоче бути учасником справи, і ця справа для нього дуже велика. Тому я тримаю льодоруб двома руками, він однією рукою, і ми крок за кроком по міліметру рубаємо цей лід.

Для нього це велика насолода, бо він діє. А мені це допомагає відчути тепло, яке одна людина може подарувати іншій.

Дас тепло, коли люди діляться своїми досягненнями, хай вони якісь маленькі будуть. Знаєте, навчити дитину читати, коли йде війна, я думаю, це досягнення. Хтось одужав, чиясь дитина перемогла в шкільному конкурсі. Саме ці нібито тривіальні буденні речі тримають на плаву, дають надію на те, що життя триває, і дозволяють рухатися – крок за кроком.

Михайло Кригель, УП
Фото: Українська Правда

ПОТУЖНІ ЖИТТЄВІ ІСТОРІЇ, ЯКІ ЗМУСЯТЬ ВАС ЗАМИСЛИТИСЯ, УСМІХНУТИСЯ ТА ЗАПЛАКАТИ

«Минуло рівно десять років відтоді, як мій колишній наречений — владний і жорстокий — продав мою улюблену гітару, яка коштувала майже 2 000 доларів і на яку я так довго збирала гроші. Він продав її в той самий день, коли я з ним розірвала стосунки. Коли я прийшла забрати свої речі, він із гордістю повідомив, що продав її до місцевого ломбарду.

На щастя, мені вдалося знайти чоловіка, який купив її в ломбарді. Він виявився надзвичайно добрим і повернув мені гітару безкоштовно — за умови, що я приєднаюся до нього на його ганку на годину й пограю з ним. Він узяв другу гітару, і в підсумку ми просиділи на його ганку до кінця дня, граючи музику, розмовляючи та сміючись.

Ось уже майже дев'ять років він — мій чоловік, і зараз ми щасливіші, ніж будь-коли».

«Сьогодні, у свій 47-й день народження, я знову перечитав передсмертну записку, яку написав у 27 років — буквально за дві хвилини до того, як моя дівчина прийшла до моєї квартири й сказала: "Я вагітна". Вона, чесно кажучи, була єдиною причиною, чому я не довів задумане до кінця. Раптом я відчув, що маю заради чого жити.

Сьогодні вона — моя дружина, і ми щасливо одружені вже 19 років. А моя донька, якій зараз 19 і яка навчається в коледжі, має двох молодших братів.

Щороку в день свого народження я перечитую ту записку як нагадування бути вдячним — я вдячний за те, що отримав другий шанс на життя».

«Сьогодні, після похорону моєї доньки та кількох годин сліз і болісних роздумів, я почав переглядати телефон і видаляти співчутливі повідомлення, що надійшли за останні два тижні. Їх було так багато, що зрештою я натиснув "видалити все", але одне повідомлення не видалилося. Це було одне з останніх повідомлень, які моя донька залишила мені перед смертю, і воно все ще було позначене як "нове".

Іноді голосова пошта змушує мене прослухати старі повідомлення перед тим, як їх видалити, тож я увімкнув його, хоча в той момент мені цього зовсім не хотілося.

Моя донька сказала: "Привіт, тату, я просто хотіла сказати, що зі мною все гаразд і я вже вдома."»

Сьогодні я робив операцію маленькій дівчинці. Їй була потрібна кров першої групи. У нас її не виявилось, але в її брата-близнюка теж була перша група. Я пояснив йому, що це питання життя і смерті. Він подумав трохи, а потім попрощався з батьками і підставив руку. Я не зрозумів, навіщо він це зробив, поки він не запитав мене після того, як ми взяли у нього кров: «І коли я помру?». Він думав, що жертвує своїм життям заради сестри. На щастя, тепер з ними обома все буде в порядку.

Мій батько — найкращий, про кого можна тільки мріяти. Він любить мою маму (і завжди робить її щасливою), він приходив на кожен футбольний матч, в якому я брала участь з п'яти років (зараз мені 17), він забезпечує всю нашу родину. Цим ранком, коли я шукала в батьківському ящику для інструментів плоскогубці, я знайшла на дні складений брудний папірець. Це була сторінка з старого батьківського щоденника, з датою за місяць до мого народження. Там було написано: «Мені дев'ятнадцять років, я алкоголік, який вилетів з інституту, невдалий самогубець, жертва дитячого насильства і колишній викрадач. А в наступному місяці до всього цього додається ще й „молодий отець“. Але я клянусь, я зроблю все, щоб у моєї малечі все було добре. Я стану для неї таким батьком, якого у мене ніколи не було». І... я не знаю, як, але йому це вдалося.

З відкритих джерел

ДОБРОВОЛЬЦІ З НОВОЇ ЗЕЛАНДІЇ ВОЮЮТЬ В УКРАЇНІ

"У мене немає особистого бункера на випадок ядерної війни, я не можу його собі дозволити, тож намагаюся запобігти глобальній катастрофі", – напівжартома каже Девід Сеймур, заступник прем'єр-міністра Нової Зеландії, міністр з питань регулювання, лідер партії АСТ ("Дія") та депутат парламенту.

42-річний політик першим із новозеландців удостоєний української урядової нагороди, ордена "За заслуги" 3-го ступеня, врученого "за підтримку суверенітету, благодійність та промоцію України у світі".

В його оклендському офісі на столі встановлений прапор України. Він один із небагатьох новозеландських політиків, які відстоюють потребу надавати Україні саме військову, а не тільки гуманітарну допомогу.

Нова Зеландія підтримує Україну у війні, регулярно передає грошові трансї, надсилає іншу допомогу. Цю підтримку пересічні громадяни країни сприймають як питання справедливості, а місцеві політики вважають проявом цивілізаційного вибору. Добровольці з цієї країни перебувають на передовій з перших тижнів повномасштабного вторгнення, волонтери працюють біля лінії фронту.

УП поговорила з Девідом Сеймуром про допомогу Україні, сценарій світового майбутнього взагалі й російсько-української війни зокрема, підземні бункери на випадок ядерної війни, людей пригод на краю світу і ліберальні цінності як їхню релігію.

Люди забувають, що війна в Україні триває

– Чи змінилося за чотири роки ставлення новозеландців до повномасштабного вторгнення Росії в Україну?

– Я думаю, що змінилося, і це не новозеландська, а світова тенденція.

Зараз існує реальна небезпека втратити той самий настрій і готовність продовжувати підтримку України. Я пам'ятаю, коли сталося вторгнення, на головній сторінці The New York Times великими літерами було написано: "Росія вторглася в Україну". І так було кілька тижнів. А зараз, якщо зайти на сайт The New York Times, інформацію про Україну знайти досить складно.

На першому місці щось нове, щось інше. І я думаю, що одна з найбільших небезпек – те, що люди просто забувають, що ця війна триває і кількість її трагічних сторінок й надалі зростає. Саме тому я весь цей час продовжував організувати фандрейзинги і планую провести ще один до четвертої річниці вторгнення, щоб підтримувати увагу людей до цієї проблеми.

Щодо бюджетних коштів, які тільки минулого року були виділені декількома трансями на десятки мільйонів новозеландських доларів кожен, також виникають дискусії.

Я розумію, що люди завжди сперечаються щодо кожного долара, який витрачає уряд. Це нормально. Але для новозеландців важливо під-

Девід Сеймур (David Seymour)
Фото: УП

тримувати Україну. Також важливо й те, що наші військові, які тренують українців, вивчають сучасну війну, а вона змінюється майже щотижня.

Тобто є і практична користь для нас, окрім того, що це просто правильно з морального погляду. Україна сьогодні може навчити весь світ багато чому – на жаль, саме через те, що їй довелося отримати найбільший та найсучасніший військовий досвід.

– Як саме Нова Зеландія допомагає Україні у війні з Росією?

– Наш уряд з 24 лютого 2022 року був налаштований на підтримку України. Ще до того, як президент Зеленський виступив із цим закликом у нашому парламенті, ми вже надавали допомогу, були серед перших, хто це робив.

Існують державна та приватна підтримки, і я залучений в обох.

На рівні уряду ми відправляємо фахових військових для тренування українських солдатів. Ми надсилаємо допомогу Україні і будемо продовжувати це робити. Ми також відкрили окрему візову програму спеціально для українців, які були переміщені, щоб вони могли переїхати до своїх родичів у Нову Зеландію.

Також було багато зборів приватних коштів. Я особисто організував фандрейзинги, які зібрали приблизно 150 тисяч новозеландських доларів (понад 90 тисяч доларів США). Ми відправили ці кошти в Україну для закупівлі радіообладнання, транспорту, вогняної термобілизни та інших речей, необхідних захисникам.

У мене є близька подруга з Німеччини, Марія Семікова, дружина мого теж великого друга. На жаль, батько Марії був убитий у перші дні російського вторгнення. Відтоді Марія і Фред протягом усієї війни збирають кошти та надсилають допомогу в Україну. Власне, саме вони заохотили мене робити те саме з Новою Зеландією.

Є багато новозеландців, яким небайдужа ситуація в Україні та доля українського народу. Деякі з них волонтерять, інші добровольцями воювали на передовій, п'ятеро, на жаль, загинули.

Вони воювали за принципи і за ідею, які є важливими і для Нової Зеландії. Ідею того, що менші країни не можуть бути залякані більшими.

– Яким ви бачите сценарій світового майбутнього взагалі і російсько-української війни зокрема?

– Більшість воєн є безглуздими. Зазвичай є одна людина з божевільною ідеєю, і багато інших людей, яким нема чим більше зайнятися, і які йдуть за нею.

Я не думаю, що росіянам вдасться щось "скінчити". Можливо, лише самих себе. Вважаю, що використання дронів українськими силами має потенціал і здатне спричинити серйозний колапс російського суспільства.

Також вважаю, що Путін зараз опинився в безвихідній ситуації: якщо він відведе всі війська додому, вони спричинять хаос у Росії, але якщо він залишить їх в Україні, вони зазнають поразки. Думаю, що це лише питання часу – не бачу сценарію, за якого росіяни зможуть прорвати оборону. Це не виглядає реалістично.

Швейцарія Тихого океану?

– Нова Зеландія має історію страху перед російською загрозою ще з XIX століття. Мені розповідали про чотири вогні форти, збудовані в різних місцях країни на випадок російської агресії в Тихому океані. Один із них, вже занедбаний, у Веллінгтоні, показали місцеві українці – масштаб вражас.

– Так, це правда. Я навчався в Оклендському університеті, і просто посеред університету досі збереглися укріплення, які були спроектовані на випадок, якщо росіяни прийдуть до Нової Зеландії наприкінці XIX століття.

Нам дуже пощастило, що з часу прибуття британців наприкінці XVIII століття ми перебували під захистом Британського флоту. А з 1940-х років нас захищає Американський флот, який фактично не допустив, щоб будь-які ворожі сили дісталися сюди. Але якби це змінилося, тоді наша ситуація була б зовсім іншою.

Безумовно, важливо, щоб ми посилювали власну оборону разом з Австралією, щоб гарантувати нашу подальшу безпеку.

Уряд Нової Зеландії регулярно оприлюднює так звані "білі книги" – відкриті державні стратегії з питань оборони та національної безпеки, які демонструють: сьогодні країна значно більше занепокоєна питаннями безпеки, ніж у нещодавньому минулому.

– Як ви оцінюєте нинішню світову політичну ситуацію, зокрема поточний стан НАТО? Які виклики у зв'язку з цим постають перед Новою Зеландією?

– Вважаю, що нещодавній стратегічний виступ прем'єр-міністра Канади був дуже цікавим для такої країни, як Нова Зеландія.

Те, що описував Марк Карні, на мою думку, це саме те, як Нова Зеландія поводитися протягом кількох десятиліть.

Ми будемо партнерства там, де є взаємна вигода, і водночас зберігаємо власну незалежність. Саме так, на

мою думку, мають поводитися країни з невеликою чисельністю населення в сучасному світі. І, власне, Нова Зеландія поводить так вже давно. Ми називаємо це нашою незалежною зовнішньою політикою, але водночас важливо, що наш уряд збільшує витрати на оборону. Вважаю, що ми занадто довго недофінансували цю сферу.

– Нова Зеландія ще з 1987 року є зоною, вільною від ядерної зброї, навіть заборонила захід у порти всіх ядерних і потенційно ядерно озброєних військових кораблів, незалежно від прапора. Були пропозиції політиків зробити країну військово нейтральною, своєрідною "Швейцарією Тихого океану". У нинішньому світі, де агресія стає нормою, чи доречний принциповий нейтралітет?

– Підкреслюю, Нова Зеландія, точніше її солдати, брали участь в обох світових війнах, і пам'ять про це зберігається дуже дбайливо. І потім Нова Зеландія також була на передовій багатьох конфліктів, – тільки в Афганістані, де війна завершилася 5 років тому, загинуло десять наших військових, що брали участь у міжнародній місії.

Тому я вважаю, що ми просто поєднуємо нашу позицію без'ядерної країни з готовністю допомагати нашим друзям у світі та підтримувати демократію.

Наша без'ядерна позиція була дуже чітко сформульована тодішнім прем'єр-міністром Девідом Ланге. Він сказав, що віра в ядерний контроль за світовою безпекою суперечить логіці через здатність знищувати самих себе. Тобто хибно виправдовувати наявність ядерної зброї – "бо всі інші мають", адже ця зброя загрожує всім рівною мірою. І я вважаю, що цей аргумент досі залишається сильним.

Щодо "Швейцарії Тихого океану" то ми насправді не є нейтральними. У нас є союз з Австралією, це наш дуже важливий союзник. Ми неодноразово брали участь у воєнних конфліктах у світі – Афганістан, ми відправляли миротворців до Боснії. Тобто ми досить часто залучаємося до конфліктів, у яких Швейцарія, ймовірно, участі б не брала.

– Нова Зеландія має світову репутацію країни практично без корупції. Які поради ви можете дати Україні щодо боротьби з корупцією і створення ефективних механізмів запобігання їй?

– Ми не те щоб добре вміємо боротися з корупцією. Просто за довгий час наступності державної політики люди вже встигли звикнути, що якщо вони віддадуть щось суспільству, воно їм віддасть у відповідь.

І це працює. Вони знають, що хоча система неідеальна, інші теж дотримуються закону, теж платять податки, і ці гроші йдуть на послуги для них та їхніх дітей. Все прозоро та наочно. Коли усвідомлюєш, що державний механізм працює в інтересах громадянина, усе стає набагато простіше.

Виклик у тому, щоб усі це одночасно усвідомили.

– Ви маєте маорійське коріння з одного боку родини і англійське – з іншого. Це виглядає як уособлення усієї країни...

– Принципово не зосереджуюся на етнічному походженні – мене більше цікавлять ідеї, ніж ідентичності. Найкраще сприймати кожну людину як особистість, а не стереотипизувати за етнічним походженням.

Знаєте, Нова Зеландія пережила надзвичайно сильний період у 1990-х – на початку 2000-х. Це був час підйому. А от останні двадцять років ми перебували в занепаді. У державі було надмірне регулювання: забагато правил, замало особистої відповідальності. Я не вірю в жодну модель співіснування, окрім рівності перед законом і відсутності етнічних преференцій. Саме на цьому завжди будувалася Нова Зеландія, і наш уряд зараз працює над відновленням та укріпленням цієї бази.

На Південному острові вже облаштовують бункери

– Нещодавно "The New Zealand Herald" підтвердила те, що довгий час було лише чутками: десь у Новій Зеландії будуються підземні бункери для найбагатших людей світу – сховища на випадок ядерної війни.

Отже, це питання морального вибору, ховатися зараз під землю чи намагатися діяти. Які у вас особисті міркування щодо цієї теми?

– Ну, я знаю, що бункери-сховища справді будуть. Гадаю, люди дійшли висновку, що наш Південний острів – найкраще місце у світі, щоб вижити під час ядерної війни. Тож, знаєте, якщо у вас є гроші і ви хочете купити бункер, Південний острів може бути хорошим варіантом.

А якщо говорити серйозніше, то можете вважати мене оптимістом, але загалом, я думаю, життя стає кращим і воно ставатиме ще кращим. Це не означає, що деякі речі не погіршуються в певних місцях час від часу. Але у більшості країн життя покращується. Я маю на увазі, що життя в Африці зараз набагато краще, ніж двадцять років тому. Навіть там, де останнім часом стало гірше, все одно краще, ніж було, скажімо, сто років тому.

Наприклад, усього сорок років тому Україна була під радянською окупацією. Вся країна була під радянською окупацією. Це жахливо навіть уявляти. Зараз ситуація змінилася, хоча частина території все ще під загрозою. Я вірю, що Україна переможе. Демократії у світі відновлять баланс, а автократії, такі як Росія, Венесуела, Куба чи Іран, будуть відсунуті назад.

Демократії, як правило, приймають кращі рішення, швидше виправляють помилки та уникають великих прорахунків, а також схильні думати на перспективу, і саме тому вони залишаються популярними.

– Протягом двох останніх століть Нова Зеландія ставала прихистком для людей, змушених тікати від війн у власних країнах. Більшість населення країни сформована хвилями міграції, сюди, "на край світу". Де, на вашу думку, проходить межа між відкритістю світу і страхом втратити власну ідентичність?

– Нікому не потрібно обирати між відкритістю світові та збереженням національної ідентичності – за умови, що є готовність дотримуватися ліберальних цінностей.

Якщо ви хочете жити в Новій Зеландії, ви маєте прийняти, що чоловіки і жінки рівні, люди з різною сексуальністю мають однакові права, кожен має право обирати свою релігію, вільно висловлюватися, і що верховенство права має вас захищати. Це наші базові цінності. Якщо ви їх поділяєте – все інше не має значення.

У всіх новозеландців є одна спільна риса: усім нам протягом останніх кількох сотень років довелося подолати дуже велику відстань, щоби опинитися тут. Навіть маорі прийшли до безлюдної Аотароа (це їхня первісна назва Нової Зеландії) відносно нещодавно за мірками людської історії.

Тож ми всі нащадки першопрохідців. Ми – люди пригод, які були готові на дуже сміливу подорож, щоб опинитися тут. Саме це нас об'єднує.

Марія Старожицька, «Українська Правда»

Будьмо в КОНТАКТ-і

ONTARIO: Thursday at 10:00 PM
Sunday at 3:00 PM
Tuesday at 8:00 AM

ALBERTA: Sunday at 10:00 AM

British Columbia: Sun 11:00 AM

Next GEN!

ON: Thu at 11:00 PM, Sat at 9:30 PM, Sun 4:00 PM

AB: Thu at 1:30PM, Sat. 1:30 PM BC: Sat at 11:00 AM

ALBERTA KONTAKT: AB: SUN 3:00 PM, Mon 8:00, Tue 3:00 PM

ON: TUES 7:00 AM BC: SAT 15:00

STUDIO@KONTAKT.CA

ПОСТУП українська радіопрограма

Щонеділі 9-10 год. вечора на хвилях FM 88,9 у прямому ефірі

www.cirvfm.com

Новини з України та світу
Інтерв'ю та дискусії

Замовляйте у нас музичні вітання
Слухайте і підтримуйте нас!

Розрахунковий рахунок #43282
у кредитовій спілці Будучність

Керівник і ведуча - Любомира Матвіяс

e-mail: ukrradiofm@gmail.com

Facebook: Lyubomyra Matviyas

ПІСНЯ УКРАЇНИ

РАДІОПРОГРАМА
SONG OF UKRAINE

3 понеділка до п'ятниці
в 9 год ранку
на www.cjmrradio.com

Також
CJMR на TuneIn/iHeart

КУПУЄТЕ ЧИ
ПРОДАЄТЕ, –
ПОСИЛАЙТЕСЯ
НА ОГолошення в
«ГОМОНІ УКРАЇНИ»!

Плянуйте посвячення нового пам'ятника на Зелені Свята чи Великдень?

Зауважте, що виготовлення пам'ятника на замовлення може тривати від 2-х до 4-х місяців.

Замовляйте якнайшвидше, щоб уникнути розчарувань.
Фірма виготовлення пам'ятників

Eternity in Granite

вигідно розташована в бюрі Цвинтаря, пропонує:

- Великий вибір граніту
- Індивідуальне оформлення на комп'ютері
- Професійні портрети та різьба
- Написи будь-якою мовою на бажання замовника
- Помірковані ціни

"Eternity in Granite" передає свої прибутки на утримання Цвинтаря. За дальшими інформаціями просимо звертатися до адміністрації.

УКРАЇНСЬКИЙ ЦВИНТАР СВЯТОГО ВОЛОДИМИРА
1280 Dundas Street West
Oakville, Ontario
L6M 4N9

Тел: (905) 827-1647 1-888-386-1264
Факс: (905) 847-9108

Шановні передплатники,

Редакція «Гомону України» з особливою вдячністю звертається до Вас, за вашу незмінну й багаторічну підтримку. Саме завдяки Вам наша газета вже понад 75 років залишається надійним джерелом новин та зв'язку для української громади.

Повідомляємо, що починаючи з 1 січня 2026 року, діятимуть оновлені ціни на передплату. Це рішення пов'язане зі зростанням витрат, зокрема значним підвищенням поштових послуг від Canada Post, вартості друку, матеріалів та загальних виробничих витрат.

Щиро дякуємо Вам за розуміння, підтримку та багаторічну довіру.

З повагою,
Адміністрація «Гомону України»

Категорія відправлення	Стара ціна	Нова ціна
Публікаційна пошта (Канада)	75 CAD	90 CAD
Стандартна пошта (Канада)	100 CAD	125 CAD
Відправлення до США	120 USD	150 USD
Міжнародні відправлення	250 USD	275 USD

BCU Financial

DEPOSIT SPECIAL

3.50%* 34 months

3.30%* 14 months

Visit your local BCU Financial Branch or bcufinancial.com for more details.

[f /BCUFinancial](https://www.facebook.com/BCUFinancial) [in /bcu-financial-group/](https://www.linkedin.com/company/bcu-financial-group/) [@bcufinancialgroup](https://www.instagram.com/bcufinancialgroup)

* Terms and conditions apply: 34-month and 14-month terms only; NEW and EXISTING money; includes Registered and Non-Registered Funds. We reserve the right to change, extend or withdraw this offer at any time. Offer valid from November 7, 2025. Rates are annual and subject to change.

25 FEBRUARY
2026 AT 7:00 PM

BCU Financial
Кредитова Спілка Будучність

FINANCIAL WEBINAR

The Tax Hacks You Need:
RRSP, TFSA & FHSA Explained

SCAN HERE

BCU Financial
Кредитова Спілка Будучність

СТИПЕНДІАЛЬНА ПРОГРАМА 2026

Кредитова Спілка Будучність визнає важливість освіти та волонтерства у формуванні характеру нашої молоді та наданні їй можливостей будувати краще майбутнє.

6 ВИДІВ ФІНАНСОВИХ СТИПЕНДІЙ

- ✓ Лідерська стипендія ім. Оксани Процюк
- ✓ Стипендія пам'яті Володимира Кліша
- ✓ Студентська стипендія КС Будучність
- ✓ Стипендія засновників КС Будучність
- ✓ Стипендія старшої школи КС Будучність
- ✓ Стипендія на основі фінансової потреби «Нова Будучність»

Крайня дата подання 31 березня 2026 р.
Деталі за посиланням
bcufinancial.com/scholarships

ПОДАТИ ЗАЯВКУ